

LETO XXI

DECEMBER, 1972

ŠTEVILKA 12

MUSEI

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSEKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJU

USTANOVLJEN LETA 1973

Izdajajo slovenski študenti

Urejuje in upravlja
Fr. Bažil A. Valentin, G.F.M.
19 A'Beckett Street, K.E.W.,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7747

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kow, Vic., 3101

Letna naročnina \$1.00
(zavna Avstralije \$4.00)
se plačuje vnaprej

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpis
uredništvo ne sprejema

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

MOHORJEVE KNJIGE 1973

bodo okrog božiča dosele. Zagotoviti si jih! Cena
bo ista kot lani: leto, \$4.00 za štiri knjige bogate
vsebine

KOLENDAR za leto 1973 z mnogimi zanimivimi
slanki.

RAZDRTO GNEZDO. Vredna povest izredn-
skega pisatelja Karla Mamonja.

PEKLENSKI BÖTER in druga slovenska pravljica.
Zbral in spisal Alojzij Bolhar.

NABE ŽIVLJENJE. Priročnik za pouk in vzgojo
napotke staršem, vzgojiteljem in mladim sta napisala
Dr. Eman Perl in Prof. Mita Kraljic-Perlova.

oOo

Priporočamo tudi angleško knjigo (bepna izdaja)
SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Znamenitost
povesti o Frideriku Bageu je napisal Amerikane
Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vašemu avstral-
skemu prijatelju. Cena en dolar.

IZ NAŠE UPRAVE

Enindvajseti letnik MISLI bo z decembrsko številko zaključen. Verje-
mito, da sem ne reno bal, da finančno ne bom speljal do urečnega konca.
Pa sem, hvale Bogu. Predvsem se moram zahvaliti tistim bralcem, ki
so poleg redne naročnine priložili tudi dar za sklad. Zahvala tudi tistim,
ki so v zadnjih mesecih poravnali zaostalo naročnino (nekateri kar za
več let) in s tem pokazali, da jim je ni vseeno, ali MISLI prihajajo v
kilo ali ne, ali sploh se izhajajo ali ne. Žal je še precej takih, ki se ne
menjajo ne za prošnje ne za rene opomine upravitelja. Četudi mi je
žalno, je čas, da jih izimam iz seznamov naročnikov, saj sem dolgo priz-
nal.

Kakor intenzivno gleda bodočega letnika, bolj uvidevam, da brez dviga
naročnine iz tri na štiri DOLARJE prihajajo leto na bom mogel več
zdelati. Upam, da razumete, da delo urednika in upravitelja ni plačano,
a stroški izdajanja mesečnika so veliki in jim s dosedanjim naročnino ne
bom več kos. Razumite, če bi zniževali številko strani — tega pa ne
bi naš štiri in tudi bralci bi najbrž ne bili zadovoljni. Zato vidim v
dvigu naročnine ne en dolar in v zvezihi yash, ki prispevate za sklad,
tudi odpravo. Kdor je za prihajajo leto naročnino treh dolarjev
že plačal, jo je s tem sveda poravnal — ostale naročnike pa vlijadno
naprošam, da vrnemo to opvestilo na izanje. Kdor naročnikov pa po-
stika aliaga dolarja res ne bi mogel, naj mi pošlje sporoči, pa mu bom
mesečnik rade volje vrniti pošiljal. — UPRAVNIK "MISLI".

NAROCI IN BERI!

V ZDA je Zagotoviti odsek ZDRFB Tabur izdal in založil "BELO
KNJIGO", ki v zgodovinski obliki prikazuje razvoj v naši domovini od ap-
rila 1941 do maja 1945. Knjiga vsebuje okrog 10.000 imen v tem
odločujočem pobitih Slovencev ter vojnikov in Vojinje. Seznan ni po-
poln, saj manjka po imenju sodržavcev knjige in domala polovica
imen. Zato bo knjiga slaba vredna tistim, ki so bili skozi prva begunska
taborišča ter bi s strojno opremljeno vsaj delno lahko izpolnili vrzel
v novici imen. Dobrodošla bo tudi vsem ostalim, ki ne sapirajo oti
zgodbe.

"BELO KNJIGO" lahko naročite na naši upravi. Cena pet dolar-
jev.

Pastirjeva beseda avstralskim Slovencem

Predragi bratje in sestre, Slovenci v Avstraliji!

Že skoro pol leta se v duhu pripravljam na srečanje z Vami. Moram Vam priznati, da me navdajata strah in nemir, kadar pomislim na to dolgo pot in na vse, kar me čaka tam daleč na peti celini. Po drugi strani pa si srčno želim doživeti tisti trenutek, ko Vas bom videl zbrane okoli Gospodovega oltarja in Vam bom lahko govoril od srca v srce kot slovenski škof, ki so mu sobratje škofje zaupali nalogo, naj povezuje v Bogu in ljubezni do domovine vse po svetu raztresene slovenske brate in sestre.

In vsega srca želim samo eno: naj bi moj obisk vsaj malo prispeval k temu, da bi Vas vse v ljubezni povezoval med seboj, z domovino in z Bogom, našim skupnim Očetom. S svetim Pavlom bi Vam rad zaklical: Ne bom prišel iskat tega, kar je Vaše, ampak Vas! Vaša srca in duše bi rad napolnil z božjo dobroto in ljubeznijo. Saj nas med seboj veže toliko vezi: isti jezik govorimo, ista mati domovina nas je rodila, ista Kristusova vera pa je še najtrdnjša vez med nami.

Vsakdo izmed nas ima svojo življenjsko pot za seboj. Nakatere teh poti so bile morda zelo trnove. Želim pa to, da bi vse te različne naše poti preko trnja in preizkušenj tega življenja zares vodile v večno domovino k skupnemu Očetu, kjer bomo zares vsi ena srečna družina.

V mesecu decembru obhajamo že dolga desetletja izseljensko nedeljo. Slovenski škofje smo se sedaj dogovorili, da bomo odslej skupno z brati Hrvati obhajali izseljensko nedeljo na praznik svete Družine, to je prvo nedeljo po božiču. Tisto nedeljo bomo doma vsi verni ljudje veliko mislili na vse Vas po svetu in bomo skušali biti z Vami še tesneje združeni po daritvi svete

maše in po molitvah. Zdi se nam, da je ta nedelja svete Družine zares primerna za to praznovanje. Najprej gledamo sveto Družino, ki je tudi sama šla v tujino, v Egipt, v tistih primitivnih razmerah, in je tako doživela marsikaj trdega in neprijetnega. Zato bomo lahko te tri svete osebe na njih praznik še bolj zaupno prosili, naj Vam vsem po svetu stojijo ob strani. Pomagajo naj Vam, da ne bi morda ob vsem materialnem blagostanju pozabili na ono prvo in edino potrebno, kakor je napisal v svojem grbu škof Baraga, da namreč zveličate svojo dušo. Pa ne samo svojo, ampak z njo vred v krščanski ljubezni tudi mnoge druge duše, ki živijo z Vami in ob Vas.

Nedelja svete Družine je primerna za izseljensko nedeljo tudi zato, ker hoče ta nedelja med nami vsemi v krščanski ljubezni utrditi mnogotere družinske vezi. Mi tu od daleč se bomo spomnili, da smo z Vami skupaj ena velika slovenska in božja družina. Zato mora med nami rasti razumevanje, dobrohotnost, prava, neponarejena ljubezen, ki gleda v vsakem bližnjem zares svojega brata in sestro. Zato naj se na izseljensko nedeljo zares pristrčno srečavajo naše misli in naše molitve. "Mi tukaj molimo za Vas," so pisali Judje svojim rojakom v Egipt. Isto sporočilo bi Vam rad vsem poslal za to nedeljo čez daljna morja. Prosimo pa tudi Vas, da se tudi Vi spominjate nas doma.

Božič je blizu. Zato Vam iz srca želim pravega božičnega miru in veselja. To veselje bo samo takrat zares popolno, če boste začutili v svoj duši rojstvo božjega Sina, Njegovo navzočnost, Njegovo ljubezen. Odprite mu svoje duše, sprejmite Ga in "Bog miru bo z Vami".

Mnogim dobrim dušam sem se že priporočil, da bi bila moja pot v Avstralijo blagoslovljena, po volji Boga in v resnično korist Vam, dragi bratje in sestre. Dobil sem obljubo, da bodo za uspeh mojega potovanja med Vas prosile Boga. Pa tudi Vas iz srca prosim: molite še Vi z nami za božjo milost, brez katere bo vse naše delo prazno.

Ljubljana, 18. nov. 1972.

Pozdrav in blagoslov, božična in novoletna voščila Vam vsem: vernim bratom in sestram, Vašim dušnim pastirjem, ki se toliko trudijo za Vas, bolnemu patru Bernardu, katerega se še posebej hvaležno spominjam pri oltarju, našim dragim sestram, ki so zaradi Vas zapustile domovino.

Vaš v Gospodu vdani

Stanislav Levčič

pom. škof ljubljanski

ŽELI
*
VSEM
*
DOBROTNIKOM,
*
SODELAVCEM,
*
NAROČNIKOM
*
IN
*
BRAVCEM
*
UREDNIŠTVU
*
IN
*
UPRAVA
*
MISLI

BOŽIČNI MIR

MARIJA KMETOVA

Nizka je izba, začrnel je tram, peč gorka in dobra. V kotu nad mizo se vrti in giblje golobček — "sveti Duh" — in ponihava z desne na levo in z leve na desno. Spodaj pod njim klečijo na mahu pastirci, držijo v rokah ovčice in gledajo angelce, ki oznanjajo mir božji nad sveto Družino.

Vsa hiša je polna božiča: dišave potic se mešajo z duhom po kadilu, vmes se utrinjajo mehke in svetle besede kakor nikoli med letom. Dolgi, medli žarki svetilke in lučke pri jaslicah se dotikajo stropa in sten in rdečih zagrinjalčkov na oknih.

Mi — otroci — sedimo pri peči in čakamo. Čakamo kakor v snu, kdaj se odpro sveta nebesa in pride Jezušček, majhen in nebogljén, pa vendar Gospod.

Zunaj se z rdečimi očesci-okenci spogledujejo hiše in hišice. Na mehka in modra pota mežikajo, kjer se v tenkem ledu blestijo odsevi drobnih zvezdic neba.

V linah se zamaje veliki zvon in nas z resno in mirno besedo pozove v cerkev. Odmev njegove besede se dotika okenc in vrat. Iz hiše se zganejo, pota oživijo. Gole, krivenčaste veje in vejice tepk in jablan in bukev in lip in brez in topolov, pa jelk in smrek prisluškujejo zvonovom, ki pojejo in oznanjajo pesem božiča in govorijo o rojstvu Boga-človeka.

V cerkvi se široko zasvetijo luči in lučke, orgle zapajo Gospodu v pozdrav.

Mi klečimo in čakamo, čakamo kakor v snu, kdaj se nebesa odpro in pride Jezušček, majhen in nebogljén, pa vendar Gospod.

O, kakšni božiči so že šli odtlej mimo nas! Bučnejši in sijajnejši, a Jezuščka ni bilo v njih in ne miru. Učenosti premodrih knjig so nam osušile srce: bridkosti dolgih, trnjevih let so nam popile veselje in mir.

Mi čakamo, čakamo . . .

Ali nas vidiš, Mati, kako stojimo pri vratih in se ne upamo noter? O, pokliči nas noter in daj nam miru!

Zmaga je Tvoja

Zlate mi strune
v duši donijo,
pesem pojo:
Dete božično,
moj si prijatelj!
Vate zasidrana
mi je ljubezen.

S Tabo se peljem
po morju življenja.
Ti si krmar —
vdan sem mornar.
Četudi vihar mnog
se v ladjo zaganja —
vesla ne zlomi . . .

Zmaga je Tvoja!
Dete nebeško,
vihar me ne plaši,
saj ladjico vodi
Tvoja ljubezen,
ki je neizmerna —
močnejša kot smrt.

V daljini blestijo
se rujna obzorja . . .
V TEBE zaupam!
Tvoja ljubezen
ladjico vodi,
pripelje jo varno
v nebeški pristan.

DANICA NOVAK

NA KOLEDARJU, ki je priložen tej zadnji številki letnika, smo za leto Gospodovo 1973 napisali, da je za nas leto mednarodnega evharističnega kongresa v Melbournu in leto obiska škofa dr. Stanislava Leniča te blagoslovitve slovenske cerkve sv. Rafaela v Sydneyu. Bo torej res leto posebnih slovesnosti, ki jih ne bomo zlepa pozabili. Že kongres sam bo vsaj za nas v Melbournu nepozabna svečanost in blagoslovitev sleherne cerkve je za vernike nekaj lepega — da pa bomo za te slovesnosti imeli med seboj slovenskega škofa, nas navdaja z velikim veseljem. S svojo nadpastirsko besedo bo našo izseljensko družino duhovno obnovil, saj bo obiskal s svojim spremstvom vse večje slovenske naselbine in v glavnih vodil tudi misijon. Z njim bo predstojnik slovenskih frančiškanov, o. **provincial Marijan Valenčak**, da si ogleda od blizu delo svojih sobratov na peti celini. Prišla bo tudi **m. Faustina Žižek**, provincialna predstojnica slovenskih frančiškank Brezmadežne, ki delujejo med nami. In verjetno še kdo iz domovine ali zamejstva, ki bo kongresne dni izrabil za obisk naše izseljenske družine. Vsem gostom, zlasti pa trem imenovanim, kličemo veselo slovensko dobrodošlico! Upamo in želimo, da Vas letalo srečno pripelje čez morja, da se za časa svojega bivanja med nami počutite res kot doma in nam prinesete košček domovine, katero vsi pogrešamo kljub blagostanju tujine. Vemo, da bo Vaš obisk združen z naporom potovanja in dušnopastirskim delom, vemo pa tudi, da Vas med nas vodi ljubezen do izseljencev in skrb za naš dušni blagor. Hvaležni smo Vam za obisk, ki naj zares obrodi obilico trajnih sadov.

Visoki gostje bodo ostali med nami skoraj dva meseca, ki brez dvoma ne bodo počitnice. Spored celot-

DOBRODOŠLI MED NAMI!

nega obiska je bilo težko urediti, naporno za goste pa ga bo izvesti. Vsekakor je to le grobi obris, ki bo verjetno še kaj spremenjen. Izseljenski duhovniki bomo rojake v posameznih krajih obiska posebej obvestili, ko bo prišel čas. Za vse obiske naj velja, kar je gotovo tudi škofova želja: skromnost in preprosta domačnost, vsa zunajnost naj ne zmaliči in uniči duhovne strani visokega obiska. Škof je v prvi vrsti misijonar, ki prihaja med nas kot pastir med svoje ovce.

Naj tu sledi spored obiska, v kolikor ga nam je mogoče danes predvideti:

Torek 9. januarja — odhod iz Zagreba v Rim in iz Rima proti Avstraliji.

Četrtek 11. januarja — prihod z letalom na sydneysko letališče (predvideno ob šestih zjutraj, če ne bo kake spremembe).

Sobota 13. januarja — Wollongong (sveta maša s pridigo ob sedmih zvečer v cerkvi St. Francis Home for the aged).

Nedelja 14. januarja — Ob 9.30 slovesna blagoslovitev cerkve sv. Rafaela s škofovo mašo in pridigo v Merrylandsu (Sydney).

Ob ponedeljku 15. januarja do sobote 20. januarja MISIJON pri sv. Rafaelu. Zvečer ob 7.30.

Torek 16. januarja — Newcastle (škofova maša ob sedmih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Hamilton).

Nedelja 21. januarja — Ob 10.30 škofova maša z birmo pri sv. Rafaelu.

Ponedeljek, 22. januarja — Večer v počastitev gostov. Auburn Town Hall, začetek ob sedmih.

Torek 23. januarja — obisk rojakov v Mt. Isa, Qld., z večerno mašo ob sedmih v cerkvi sv. Jožefa.

**P. Marijan
VALENČAK,**
slovenski
frančiškanski
provincial

Sreda 24. januarja — Brisbane (sveta maša s pridigo ob sedmih zvečer v St. Mary's Church, South Brisbane)

Sobota 27. januarja — Canberra (škofova maša ob osmih zvečer v cerkvi sv. Patrika, Braddon, A.C.T.)

Nedelja 28. januarja — Wodonga (škofova maša v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East, ob šestih zvečer)

Ponedeljek 29. januarja — Melbourne (pozdrav gostov s preprosto akademijo ob osmih zvečer v Baragovi dvorani pod cerkvijo)

Četrtek 1. februarja — Zvečer ob pol osmih začetek tridevne duhovne obnove v Adelaidi (cerkev Srca Jezusovega, Hindmarsh)

Nedelja 4. februarja — Ob treh popoldne zaključna adelajdska slovesnost z mašo, govorom in birmo. Po maši izvencerkvena slovesnost v dvorani.

Ponedeljek 5. februarja — Obisk Whyalle. Večerna maša v cerkvi Marije Pomagaj.

Sreda 7. februarja — Večerna maša ob sedmih v Berri.

Nedelja 11. februarja — Škofova maša in govor za rojake v Geelongu (Cerkev sv. Družine, Bell Park, ob 11.30). Po cerkveni slovesnosti zakuska.

Ponedeljek 12. februarja: Obisk Slovencev v St. Albansu (večerna maša ob pol osmih v cerkvi Srca Jezusovega)

Torek 13. februarja: Obisk Morwella z večerno mašo ob sedmih v cerkvi Srca Jezusovega.

Četrtek in petek (15. in 16. februarja) duhovna obnova z večerno mašo in govorom ob pol osmih v Kew. **KONGRESNI TEDEN**

Nedelja 18. februarja — Ob desetih v Kew škofova maša za začetek kongresa. — Večerna maša s pridigo kot del duhovne obnove.

Ponedeljek 19. februarja — Udeležba vigilijske mednarodne obnove v stolnici.

Torek 20. februarja — Udeležba kongresne maše

M. Faustina
ŽIZEK,
provincialna
predstojnica
franciškank
Brezmadežne

na prostem za priseljence vseh narodnosti (Melbourne Cricket Ground), kjer bo škof Lenič somaševalec.

Sreda 21. februarja — Večerna maša v Kew kot del duhovne obnove.

Nedelja 25. februarja — Ob desetih maša v Kew združena v birmo. Zvečer ob šestih na stadionu (Melbourne Cricket Ground) zaključna euharistična daritev kongresa — **STATIO ORBIS**.

Po kongresu bomo dali gostom nekaj dni oddiha. V tem tednu bi, če bo le mogoče, obiskal tasmanske Slovence, na poti domov preko W.A. pa rojake v Perthu. Dan odhoda iz Avstralije še ni določen.

Četudi le v grobih obrisih — je spored zelo zgoščen in bo za goste gotovo precej utrudljiv. Zato so razne spremembe možne ter bodo od njih rojaki naselbin pravočasno obveščeni. Prilika za morebitne popravke bo še tudi v januarski številki MISLI.

Za konec pa našim gostom še enkrat prav iz srca: **DOBRODOŠLI MED NAMI!**

Svetnikovo maščevanje

P. BERNARD OFM

NI MI ŠE PRAV poteklo leto po prihodu v Ameriko, ko sem dobil nalogo, naj skušam ustanoviti novo slovensko faro v Detroitu, imenovanem tudi Fordovo mesto. Slovencev je bilo v mestu gotovo več tisoč, za pristop v faro so se javljali v glavnem samo Belokranjci. V dobrem letu je stvar že toliko dozorela, da nam je škof Gallagher naročil: "Izberite si farnega patrona! Predlagajte mi troje svetniških imen ali cerkvenih praznikov, pa bom enega potrdil in vam sporočil! Poprej pa poglejte v škofijski seznam, katere svetnike naše cerkve že imajo, da ne bosta dve z istim imenom . . ." Tako nekako.

Samo mimogrede sem to škofovo naročilo omenil

ljudem, sam sem hotel prevzeti odgovornost. Napisal sem naročeno pismo škofu in predlagal:

1. Sveti Duh — Binkošti.
2. Verne duše.
3. Porciunkula.

Še najbolj primeren se mi je zdel tretji predlog. Imel je frančiškansko barvo in v načrtu smo imeli majhno cerkev, nič dosti večje od Frančiškove Porciunkule v Assisiju. (Res smo jo kmalu potem zgradili, leseno in prav ljubko, stroški — poleg darovnega dela — so znesli nekako \$4.000. Ampak takrat je ameriški dolar nekaj štel!)

Pismo škofu sem zapečatil in položil na rob pisalne mize, da bi šlo v kratkem na pošto. Prav tedaj se oglasi hišni zvonec in vstopi dober faran, George Koce, seveda Belokranjec. Sede in začne:

"Nekoč ste omenili, da moramo izbrati patrona za našo novo faro, potem niste o tem nič več ziniti. Mi smo se pa med seboj pogovarjali in veliko nas je bilo za to, da bi imeli za patrona enega svetih Janezov. Saj veste, med Slovenci je to ime zelo domače . . ."

"Nič ne rečem, ampak naša škofija ima lepo število župnij. Vsi Janezi, kolikor vem, so že zaposleni na njih. Kar v škofijski seznam pogledajte, tukaj je", sem se izgovarjal.

"Ali tudi že tisti, ki so ga lani ali predlanskim v Rimu na oltar postavili — kako se mu že reče? Saj smo brali o njem, pozabil sem njegov priimek."

Nisem mogel odpreti ust. Od nekdaj je nekaj udarilo vame in me presunilo. V licih sem začutil, kako jih zaliva kri. Sklonil sem glavo na prsi, kakor bi nekaj globoko premišljeval. George pa je spet povzel besedo.

"Spominjam se, kaj je bilo pisano o njem. Bil je francoski župnik in je šele nekaj desetletij od njegove smrti. Kar dober bi bil za nas. Zelo verjetno v naši škofiji še nima svoje cerkve."

To je bilo res. Prikimal sem in skoraj s strahom rekel: "Sveti Janez Vianej . . ."

"Tako, tako, zdaj se spomnim! Predlagajte ga škofu za našo faro!"

Obljubil sem in mož se je zadovoljen poslovil. Jaz sem se pa zelo nerodno počutil, ko sem odprl pismo na škofa, pripisal kar v dosti tesen prostor: 4. St. John Vianney. Napisal sem novo kuverto in poslal na pošto.

Dobri trije dnevi so minili, ko je prišel iz škofije odgovor: Odobren četrti predlog, St. John Vianney . . .

Tako majhnega sem se počutil, da bi se prav lahko skrtil v lastni žep. Vsa zgodba je dobro osvežena stala pred menoj . . .

Takole je bilo:

Za sveto leto 1925, komaj nekaj mesecev pred odhodom v Ameriko, sem bil v Rimu s slovensko romarsko skupino pod vodstvom škofov Jegliča in Karlina. Tedanji tednik "Domoljub" mi je dal za vrsto člankov tisoč dinarjev in je zadostovalo za romanje. Bil je pa tudi edini honorar, ki sem ga kdaj prejel za vse svoje peresnikovanje.

V Rimu smo bili v dneh pred binkošno nedeljo in preko nje. Za tisto nedeljo je bilo napovedano slovesno razglasenje za svetnika — blaženega Janeza Vianeja. Mislim, da so si vsi v naši skupini izposlovali vstopnice za to veliko slovesnost — samo jaz sem bil nečastna izjema. Uganil sem bil že nekaj dni prej, da bo to edina prilika, da se odtegnem skupini in grem svojo pot. Ni bilo prav lahko voliti med kanonizacijo v Petrovi baziliki in — obiskom starih rimskih ruševin. Grič Palatin, Forum Romanum, Via Sacra . . . Tehtal sem, zmagalo je drugo.

Res sem bil že pred odhodom v Rim pretrgal stike z ljubljansko univerzo in njeno učenostjo, pozabil pa

nisem vsega čez noč. In me je neznansko vleklo na ogled podrtij, ki so mi bile znane že v gimnaziji, toliko bolj na univerzi. Imel sem o njih kar dobro predstavbo, tudi iz slik itd. vendar — osebno ogledovanje je nekaj drugega. V skupini smo obiskali Slovenci samo Kolosej in katakombe, kdor je hotel videti razvaline cesarskih palač in še kaj takega, se je moral ukrasti iz skupine. In to sem storil.

Moji soromarji so šli, kot se spodobi, lepo po krščansko k sv. Petru — jaz pa . . . Saj bi bil lahko pomislil, da je zelo verjetno tudi obred kanonizacije v Rimu tisto binkošno nedeljo — edina in edinstvena prilika . . .

Pa je bilo moje lazenje med ruševinami utrudljivo, da kaj. Ves sončen rimski poletni dan, jaz pa v dosti težki frančiškanski halji, dolge ure sam — odkrivač starega Rima! Seveda sem ga "odkrival" samo v živi domišljiji, podrtije same le malo povedo. Zvečer sem se spet sešel z romarji. Zdelan, napol ubit. Spraševali so me, zakaj nisem bil v baziliki, pa sem kar molčal. Zaključili so: ne počuti se dobro fant, pustimo ga pri miru . . .

V naslednjih dveh letih sem se le redko spomnil te rimske avanture. Očividno je pa ni pozabil sv. Janez Vianej. Poslal mi je Georga Koceta in me po njem — čeprav dobri mož ni najmanj slutil — pošteno potegnil za ušesa. Zdi se, da je hotel pokazati, kako se zna maščevati — svetnik . . . iz samih svetih nebes.

Skušal sem se mu izkazati hvaležnega. Takoj sem pisal v Ljubljano sobratu-slikarju p. Blažu Farčniku, naj poleg že naročene Marije Pomagaj z Brezij naslika tudi sv. Janeza Vianeja. Rad je ustregel in obe sliki sta ob svojem času v redu dospeli. Kje sta danes?

Marija Pomagaj je nad oltarjem prve slovenske cerkve v Torontu. Janeza Vianeja sem dal po kakih dvajsetih letih kanadskemu župniku Benjaminu Webstru — zdaj je že leta in leta škof. Upam, da sv. Janeza še hrani neke v stanovanju ali kapeli.

O vsem tem sem nekoč že neke pisal, če se prav spominjam. Pa zdaj je minilo 45 let — naj pa bo še en "jubilej" več! Naj pokaže, da le nisem bil zmerom tako priden, goreč in dober kristjan, kot me skušajo nekateri naslikati, kadar me oplazi kak "jubilej".

“Le spi, le spi, nebeško Dete ti...”

SUH MRAZ IN IVJE po drevju ter znana ljubljanska megla mraznica — bil je zares mrzel božič! Zvonovi ljubljanskih cerkva so slovesno potrkalali v čast prazniku in vsakdo, ki je še moral po zadnjih nujnih opravkih, je hitel, da se je čimprej umaknil na toplo k svojcem za sveti večer.

Še pred enajsto uro, ko je mogočni šenklaški zvon vabil k polnočnici, smo bili s škofom zbrani v stolnici v kora za velikim oltarjem in začeli pevati jutranjice k prazniku Rojstva Gospodovega. Na sveti večer so kanoniki prepustili to opravilo bogoslovcem in kdor je bil zmožen petja, je sodeloval.

Ogromna stolnica, praznično okrašena in razsvetljena, se je polnila, vsakdo je želel dobiti sedež. Ko je sivolasi škof dr. Bonaventura Jeglič zaključil molitve v kora in odšel na svoj tron ob strani oltarja, je ostala asistenco odšla v zakristijo, da se vsakdo praznično obleče. Cerkev je bila že lepo zasedena. Ne samo po klopih, tudi v sredini se je zbirala množica in se pomikala pod kupolo prav do stopnic pred obhajilno mizo.

Med ubranim potrkanjem šenklaških in frančiškanskih zvonov, ki so se kar skušali med seboj in doneli v mrzlo zimsko noč, je ravnatelj stolnega kora, **dr. Stanko Premrl**, že razvrstil in odprl registre mogočnih orgel in s kratkim preludijem tako mojstrsko zaigral, da je vsa cerkev prisluhnila. Še so plavali zadnji akordi pod razsvetljenimi oboki, pa je umetnik na orglah, kot je bil samo on, tako ljubko zaigral večno-lepo “Sveto noč”, da je vsako kašljanje utihnilo. Zakasneli so le po prstih stopali in iskali, kje bi se še našel prostor v natrpani cerkvi.

Vodja stolnega kora, kjer so sodelovali sami priznani pevci in za ta večer še pomnoženi z umetniki ljubljanske godbe — takrat še mladeniški kanonik **dr. Franc Kimovec** — je s svojim znanim nasmehom dvignil taktirko in s kora je zadonela nepozabna: Glej, zvezdice božje . . . Vmes si je škof nadel mašna oblačila, vsa asistenco v zakristiji je bila urejena. Ko je še donela po cerkvi pesem: Le k njemu hitimo . . . je stari mežnar Jur potegnil za zvonec in odkorakali smo pred oltar. Začela se je polnočnica. Čudovito ubrano petje z orglami in vojaško godbo jo je nad vse spretno spremljalo. Vsaka koncertna dvorana bi se ponašala s tako odlično prireditvijo.

Po odpetem evangeliju je škof Jeglič stopil na prižnico in v kratkih besedah opozoril na pomen praznika ter voščil vsem srečen božič.

Petje in godba sta dosegla višek med darovanjem. Kadilo je ponovno sladko zadišalo od oltarja po do zadnjega koticu natrpane cerkve. Tedaj je vse na novo

Pričujoče poročilo o polnočnici v ljubljanski stolnici leta 1921 je povzeto po spisu župnika Leona Kristanca v **AMERIŠKI DOMOVINI**. Takrat se je prvič oglasila prelepa božična pesem, ki se začneja z gornjimi besedami. G. Kristanc je bil takrat bogoslovec in se je z množico drugih udeležil polnočnice. — Ur.

prisluhnilo. Po kratki predigri orgel in godbe je zaplavala s kora takrat prvič zapeta preprosta, pa vsebinsko tako bogata pesem:

Le spi, le spi, nebeško Dete ti.
Marija te rodila je, sveti Jožef ziblje te,
le spi, nebeško Dete ti!

Angelci naj zapoje ti najlepšo pesmico,
le spi, le spi, nebeško Dete ti!

Oj, hvala tebi večni čas,
da si prišel odrešit nas,
tako ti pojemo, nebeško Dete ti.

Oj, le spavaj zdaj sladko, sladko Dete, spavaj,
v sreči rajski plavaj, božje Dete ti!

Oj, saj ko se zbudiš, te čaka težki križ,
za nas, za nas, oj hvala tebi večni čas!

Do takrat nepoznana pesem — uglasbil jo je prav za tisti božič sam ravnatelj stolnega kora g. Stanko Premrl, je bila tako odlično podana in spremljana, da smo bili navzoči do dna srca ginjeni. Vključen v asistenco sem stal ob strani oltarja tako, da sem lahko opazoval, kako so prenekateri držali robce v rokah in sam kapelnik vojaške godbe, dr. Jožef Čerin, ki je sedel v prvi klopi, si je otiral solze. Škof je prenehal z obredom in iskal v rokavu robec. Šele ko so zadnji akordi čudovite pesmi odplavali tja gor pod mogočno kupolo v tihoti strmeče cerkve, se je škof obrnil in nas pozval k molitvi: Orate, fratres — molite, bratje . . .

Ko smo po končani polnočnici spremljali škofa nazaj v škofijo, se je sprevod le s težavo premikal med množico, ki je vsa prevzeta prejemala nadpastirjev blagoslov. Pred svojim stanovanjem se nam je škof zahvalil z besedami: Kajne, gospodje, letošnjega božiča ne bomo pozabili. Pri deseti maši se pa spet vidimo . . .

In res je bilo ob desetih spet vse tako, le pridigal je kanonik dr. Mihael Opeka. Zopet je lepo zapeta **Uspavanka Jezuščku** globoko prevzela vse, tudi najbolj izbirčne glasbeno izobražene. Saj je bilo med množico dokaj takih, ki so prišli v stolnico le bolj zaradi petja, nego zavoljo velikega praznika . . . Take je znal privabiti le umetnik visoke glasbene kvalitete — kot je bil dr. Stanko Premrl.

“Uspavanka Jezuščku” se je hitro udomačila vsepovsod in ga ni bilo cerkvenega zbora — in ga tudi danes ni — da se ne bi potrudil ter jo za božič zapel: Jezušček naj pa mirno spi pri svoji božji Mamici!

MOJA POT OKROG SVETA

JURIJ SKVARČA

Ing. JURIJ SKVARČA živi v Buenos Airesu, Argentina. Njegovo ime je znano med tamkajšnjimi gorniki in osvajači vrhov ne le med našimi izseljenci, ampak tudi Argentinci, da, celo preko argentinskih meja. Ni bilo presenečenje, da je dobil od argentinskega vojnega ministrstva vabilo, naj se priključi argentinski lanski odpravi v himalajske vrhove, ki naj osvoji Mt. Everest, najvišjo goro sveta (8.864 metrov). Slučajno sem v pogovoru zvedel od našega znanega dr. Koceta, da je naš gornik njegov nečak. Na poti domov se je oglasil v Perthu, da sta se po 24 letih zopet videla. Kot urednik sem dr. Koceta skoraj malo okregal, da o Skvarčevem obisku Avstralije že iz Perthu ni nič poročal. Beseda je dala besedo in kočno mi je na mojo prošnjo gornik Jurij sam poslal sledeče zanimivo poročilo. — Urednik.

NA DOLGO POT

V lepem nedeljskem popoldnevu sem se v Buenos Airesu vkrcal na letalo, ki nas je najprej odpeljalo v Evropo (Frankfurt), nato pa dalje v New Delhi. Vseh članov argentinske ekspedicije na Himalajo nas je bilo devetnajst. Dolgi trije meseci pred odhodom iz Argentine so bili prava mora zame in za vse ostale člane odprave: v tem času smo morali opraviti delo, ki normalno vzame leto dni časa. Noči brez spanja, sto potov za nakup potrebnih stvari, izdelovanje in ureditev opreme, polno uradnih poslov . . . Take vrste ekspedicije zahtevajo ogromno organiziranega dela. Toda vsega je enkrat konec in tako smo na nedeljo dne 25. julija lanskega leta le odpotovali iz Buenos Airesa. Vodja odprave, ki je bila vojaško-civilna, je bil podpolkovnik Tolosa, tehnični šef plezanja pa civilist Comesana.

Kot že omenjeno, smo najprej pristali v Frankfurtu, kjer smo si oskrbeli aparate za kisik, ki se uporabljajo pri plezanju v višinah. Poleg nekaj drugih malenkosti je bila vsa ostala oprema argentinske izdelave.

Dne 30. julija smo prispeli v New Delhi, kjer smo takoj občutili monsunsko podnebje. Nov svet za nas vse, ki smo bili prvič v Daljnem Orientu. A ni bilo veliko časa za postopanje. Treba je bilo prevzeti ves naš tovor, ki je znašal nič manj kot dvanajst ton opreme in hrane. Nato smo odšli dalje v Kathmandu (Nepal), kamor smo dospeli dne 7. avgusta. In zopet zapletovanje na carini, papirji in spet papirji! Končno je bilo vse urejeno. Potem je bilo treba izbrati 25 šerp: to so domačini, ki so zelo dobri plezalci in nosači pri plezanju. Tudi ves naš tovor je bilo treba prepeljati do vznožja Everesta. Rekel sem "prepeljati", kar pa seveda ne smete vzeti dobesedno, saj tu ni cest. Najeti smo morali 600 nosačev (kulijev) in z njimi smo začeli enomesečni marš do naše glavne baze. Od Kathmanduja je bila oddaljena 300 kilometrov. Ves

čas smo pod divjim dežjem monsuna. Ko bo monsun končal (meseca oktobra), moramo biti že nazaj pri tej bazi. Dan je enak dnevu. Vstati ob peti uri zjutraj, pozajtrkovati med dežjem, pospraviti šotore, vzpostaviti kolono nosačev . . . in naprej, naprej . . . Med maršem se moramo braniti pred pijavkami, ki srkajo našo kri in so tako nadležne, da se jih komaj sproti otepaš.

BORBA ZA VRH MT. EVERESTA

Naša pot je šla skozi nepalska naselja, mimo starodavnih samostanov — sedaj domov izgnanih tibetanskih lam. Dne 15. septembra smo v matičnem taborišču pod Everestom. Tu se je pričela borba za njegov vrh. Viharji, sneženi zameti, ledeni plazovi . . . vse se je ureklo proti nam in nam otežilo plezanje. Končni naskok, da osvojimo vrh, se je zavlekel. Dne 30. oktobra smo bili zanj pripravljeni in smo Everest tudi upali doseči. A žal nismo imeli sreče z vremenom. Cel mesec dni prej kot običajno je nastopila tako huda zima, kot je indijski meteorologi ne pomnijo že celih sedemdeset let. Poleg tega nam je radio nepričakovano napovedal orkan iz Bengala. Temperatura je padla na 42 stopinj Celzija pod ničlo, veter pa je presegel 120 milj (192 km) na uro. Nadaljevati pohod v takih pogojih bi bil samomor: morali smo se umakniti.

Povratak je bil isti kot pot tja, le da nas je ves čas spremljal snežni metež in mraz. Šele v Kathmanduju smo se odpočili in se po nekaj dneh vrnili v New Delhi. Na povratku smo obiskali znamenito TAJ MAHAL (Agra), čudovitost in poezijo arhitekture — za našo odpravo pa vseeno kaj slab nadomestek za vrh Everesta . . .

V ARGENTINO PREKO AVSTRALIJE

Vsi ostali člani odprave so se vrnili v Argentino preko Frankfurta. Jaz pa sem ubral drugo pot: preko Bangkoka, kjer sem si ogledal znano mesto templjev, nato pa dalje preko Singapora v PERTH, Avstralija. Obiskati sem hotel svojega strica Jurija, saj se nisva videla že preko dvajset let.

Težko sem pričakoval trenutka, ko se bova po tolikih letih zopet sešla. Stric me je čakal na letališču — skoraj me ni spoznal.

Teden dni sem ostal pri njem in pri sestrični Silvi. Seveda sem obiskal tudi sestrično Manjo, ki živi z možem Frankom in sinovima Markom ter Filipom 31 milj južno od Perth. Peljali so me večkrat v okoličico Perth, da sem vsaj malo spoznal Zahodno Avstralijo. Zadnji teden novembra sem se pa moral posloviti. Letalo me je odpeljalo v Melbourne, kjer sem se zadržal dve uri, v Sydneyu pa sem moral čakati na zvezo en dan. V torek 23. novembra sem odletel proti Polineziji in prispel v Papeete (Tahiti) v ponedeljek 22. novembra — po datumu en dan prej kot sem zapustil Sydney. Ni pomota, četudi se čudno sli-

ši. A tako se zgodi, ko prečkaš internacionalno časovno črto.

V Papeete sem moral čakati na zvezo celih pet dni. Letalo, ki potuje preko Čile v Argentino, opravlja to pot samo enkrat na teden. Kaj sem hotel? Kopal sem se in si ogledoval razne zanimivosti. Na otoku je živel in slikal znani umetnik P. Gorigan. Seveda sem obiskal njegov muzej.

Kočno je le prišel dan odhoda. Naš jekleni ptič se je med potjo spustil na Velikonočne otoke (Eastern Islands), kjer sem si ogledal znamenite spomenike "Aku-Ahivi". Res nekaj izrednega na tem sicer samotnem otočju: osem metrov visoke spomenike so stari prebivalci pripeljali na čolnih kdovekdaj od kdovekje iz Polinezije . . .

Zopet v letalu, nad neizmernim Pacifikom. Vse povsod samo morje in nebo. Pilot nas je vendar enkrat opozoril, da letimo nad Samotnim otokom — pozoriščem svetovnoznane Defoeve zgodbe — Robinsonov otok. Ponoči smo prileteli v Santiago, Čile, naslednji dan pa sem bil že doma v Buenos Airesu.

Tako se je stekla moja pot okrog sveta.

Tanja

Dragica GELT

Bil je pust jesenski dan in pripravljalo se je na dež. Le malokdo je šel po cesti. Veter je vrtinčil pozlačene liste kostanjev, ki so nedaleč vstran izgubljali svoj jesenski čar.

Marko in Tanja sta se že kar dolgo poznala in v nedeljo jo je predstavil očetu in materi. Imeli so lep dom in kako prijazna sta bila oba z njo. Pogovarjali so se to in ono in pogovor je nanesel tudi na Tanjine starše in sorodnike.

"Oče in mati sta na dopustu v Evropi. Ni dolgo kar sta mi pisala, da se me velikokrat spominjata in da je lepo." Tako prepričljivo je to povedala, da je skoraj tudi sama sebi verjela.

Minevali so tedni in na božični večer ja bila Tanja spet povabljen na Markov dom. Skupaj so šli k polnočnici: oče, mati, Marko in ona. Kako dolgo je nepremično zrla v jaslice, v podobno svete družine . . .

Pod dreveščkom jo je čakalo darilo. V zavitku je bila lepa vaza in prtiček in še lepa skatlica. Odprla jo je in obstala: prelep zaročni prstan se je lesketal na žametni podlagi.

Niti besede ni mogla spraviti iz sebe — vse

ji je tičalo v grlu. Nekaj težkega in temnega je pričelo legati na njeno dušo.

Marko jo je gledal in njegovo srce je peló v ritmu njenega imena. Kako slovesno: božični večer s svojo čarobno toplino družinske sreče, luči na dreveščku, zaročni prstan, ki ga ji je podaril . . . drugo leto bo Tanja njegova žena.

Tako je sanjaril Marko in šele po dolgem času

opazil, kako čudno zamišljena je bila Tanja. Skušal jo je razumeti, češ, tudi ona bi bila rada z domačimi. Pa, saj se bodo kmalu vrnili, tako mu je dejala.

O, kako sram je bilo Tanjo, da je lagala. In on jo hoče za ženo . . .

Ni mu povedala resnice ne na božični večer, ne drugi dan in ne naslednji.

Že je minevalo poletje in Marko je vedno spraševal Tanjo: "Kaj ti tvoji nič več ne pišejo? Se je kaj zgodilo?"

Nič. Samo dolg, težak molk.

Ko bi vedel, kako je stiskala ustnice, da ni zakričala. Da, kričala bi celemu svetu, kako zelo je sama . . .

Stisnil ji je roko in jo tolažil: "Jutri bova skupaj pisala in jih prosila, naj pridejo na najino poroko", jo je nežno poljubil.

Ni imela časa reči "ne", tako hitro je odšel.

Vrnila se je v svojo sobo in pričela zlagati stvari v kovček. Mora se umakniti. Tako rada ga ima, Marka, a vest jo je pekla. In bala se je trenutka, ko bo izvedel resnico o njej, zavrženki.

Nobene solze ni bilo na njenem licu, preveč so se izsušile v nešteti nočeh. Samo njeno srce je ječalo, boleče ječalo, ker ni poznalo ne matere ne očeta. Kolikokrat je premišljevala in se pogovarjala v mislih z neznano materjo: "Le za-

kaj sem ti bila tako odveč, mati? Kaj nisem bila sad ljubezni? O, mati, kako si mogla?" Globoko v njej se je zakoreninilo sovraštvo do nje, sovraštvo do lastne matere. In oče — kolikokrat si ga je želela poklicati in se stisniti k njemu.

Počasi je stopala proti avtobusni postaji. Hotela je daleč, daleč proč od Marka, od resnice. Samo kostanji so se ji klanjali — kot bi žalovali.

Nenadoma: "Tanja!" Bil je Marko. Brez besede je obstal in z očmi je zahteval pojasnilo za njeno početje.

Kako močna je postala naenkrat.

"Marko, tu je tvoj prstan. Nisem dovolj iskrena, da bi ga bila vredna." Počakala je trenutek, potem pa je kar bruhnilo iz nje: "Lagala sem ti ves čas, grdo lagala. Moji starši niso na potovanju — morda, samo jaz jih ne poznam. Jih nisem še nikoli videla." Hotela je oditi, pa jo je ujel, ji položil roke na ramena in dahnil: "Tanja! . . ."

Koliko je povedal z eno samo besedo, z njenim imenom. In njegove oči so nemo govorile, da jo razume, da jo ima rad, da jo spoštuje, čeprav sta jo oče in mati zavrгла in je zaradi njih lagala.

Z roko v roki sta odšla — ne na postajo, temveč do duhovnika, da uredita z njim in si pred oltarjem obljubita večno zvestobo . . .

OTROCI "BREZ STARŠEV"

Pod naslovom OTROCI "BREZ STARŠEV" — NEVARNE POSLEDICE ZAPOSLOTITVE V TUJINI je "Ameriška Domovina" objavila članek, ki je zelo informativne vsebine in vreden ponatisa. Predstavi nam problem, na katerega v domovini do zadnjega niso niti pomislili. Doraščča nova generacija otrok brez pravega doma, skrbi in ljubezni staršev — prav v letih, ko vse to otrok najbolj potrebuje. S.S. je takole napisal — čitajmo:

Ko poteka čas, tako druga za drugo prihajajo na površje težke posledice, katere prizadeva narodu zgrešena politika sedanjega komunističnega režima v domovini. In to ne le na gospodarskem polju, kjer je položaj vedno slabši, temveč sploh na vseh poljih družbenega udejstvovanja. Sedemindvajsetletna vlada partije ne le da ni mogla odpraviti socialnih razlik, marveč jih je v mnogih primerih še povečala. Delavec se težko zapostavlja. Šolstvo in zdravstvo sta zanemarjena.

Eden velikih grehov režima, katerega pokoro bo po krivem moral narod nositi še dolga desetletja, pa je gotovo dejstvo, da je država pogнала v tujino na delo

tisoče svojih sinov in hčera. Možje in fantje, pa tudi žene so trumoma odhajali, in še vedno odhajajo, v države zahodne Evrope in čez ocean, da si služijo kruh, ki ga doma ne morejo dobiti. Poseben problem tukaj je položaj sezonskih delavcev, ki gredo za več ali manj časa na delo v tujino. Prvotni rok, ki je navadno kratek, se vedno bolj podaljšuje. In to prinaša posledice, na katere prvotno ni nihče računal.

Ena takih usodnih posledic je položaj otrok, katerih starši so na delu v tujini. Problem, ki so ga šele pred kratkim začeli preučevati, ki pa grozi, da se bo vedno bolj širil, in bodo njega učinki vedno bolj porazni.

Od celotne osnovnošolske populacije v Sloveniji je 9464 ali 5.53% učencev, ki imajo enega ali oba roditelja v tujini. Največ takih učencev je na območju Pomurja in to 3.168 ali 20.1% vseh šoloobveznih učencev v Pomurju. Visoko število šoloobveznih otrok, ki imajo starše v tujini, je še v Slovenskih goricah, Halozah, na Ptujskem polju, in to 14.6%. Sledijo Bela krajina 8.2%, Gorenjska z 2%, Koroška in Savinjska dolina z 1.9%, Slovenska Istra z 1.3%, Notranjska z 0.9% in Goriška s Tolminsko z 0.4%. Največ otrok, ki imajo starše v tujini, je torej iz severovzhodnega dela Slovenije, izjema je del Dolenjske z občino Ribnica, kjer ima 15% učencev starše v tujini. (Podatki so zbrani na podlagi ankete, ki jo je pripravil Zavod za šolstvo SRS, izpolnile pa so jo vse osnovne šole.)

Razlike med posameznimi občinami so presenetljivo velike. Izmed vseh občin v Sloveniji izstopa občina Lendava, ki ima 30.5% učencev, katerih starši so na delu v tujini. Sledijo ji občine Murska Sobota z 21.4%, Lenart z 18.1%, Ribnica s 15.3%, Ptuj s 13.8%, Gor. Radgona s 13.4%, Ormož z 11.2%, Ljutomer z 10.1%, Črnomelj z 8.8% in druge, najnižji odstotek takih otrok je v občini Logatec, in sicer 0.09%. Pomembne so tudi razlike med posameznimi šolami v isti občini. Tako je v občini Lendava na osnovnih šolah Turnišče 57.4%, Odranci 43%, Bistrica 41.9% otrok "zdomcev".

Oba roditelja ima v tujini 13.3% otrok, samo mater ima v tujini 11%, samo očeta pa 75.7% otrok. Nedvomno sta prvi kategoriji otrok, ki imata oba roditelja ali pa mater v tujini, in teh je 24.3%, najbolj prizadeti, saj so socialno in vzgojno najbolj ogroženi.

Za otroke, ki imajo oba roditelja v tujini, in teh je 1262 ali 13.3%, skrbijo v glavnem stari starši (83.4%), nato razni sorodniki ter drugi skrbniki (13.7%), v reji pa je 2.9% teh otrok.

"Sirote" in njihov položaj

Ankete in socialna raziskavanja, ki so jih pred nedavnim izvedli doma, vedo povedati, da so učni uspehi pri teh "sirotah" nekoliko drugačni kot pri ostalih. Procentualno je med njimi nekoliko več ponavljalcev. Zanimivo pa je, da so učitelji pri iskanju vzrokov slabših učnih uspehov otrok zdomcev ugotovili, da so bili mnogi preobremenjeni s fizičnim domačim delom, kar je na njihovo uspešnost močno vplivalo.

Socialna ogroženost teh otrok se izraža tudi v slabih življenjskih razmerah, v katerih živijo; v pomanjkanju varstva, odtujenosti staršev do otrok.

Ti otroci so tudi v veliki meri čustveno prizadeti, kar se kaže v njihovi notranji napetosti, nevrotičnosti in psihotičnem načinu obnašanja. Otroci so pogosto nerazpoloženi, negotovi in plašni v razmeru do drugih ljudi. Loteva se jih občutek osamelosti in čustvo manjvrednosti. Treba je namreč upoštevati, da večkrat pride na obisk v domovino le 60% staršev teh otrok, medtem ko jih 40% prihaja zelo poredkoma, ali pa sploh ne.

Problem, ki je nastal, z že označenimi odtenki, pa tudi drugimi, ki jih je težje zaslediti, a se nujno poraja, je težak. Njegove posledice za otroke same, in za celotno narodno skupnost, pa bodo sčasoma vedno večje in usodnejše. Režim, ki je starše pognal za delom v tujino, pa si zaenkrat še pilatovsko umiva roke. Z malimi ukrepi skuša zagrniti bistvo problema, ki je nenehno odhajanje naših ljudi, nenehno krvavenje slovenskega narodnega telesa.

S. S.

Sveti večer

Čez dan se vas je ogrnila v svež sijaj
in zdaj na njem svetloba oken se zrcali.
V skrivnostni molki sta se zavila vrt in gaj
in v hlevu pritrjeno sopejo živali.

Otroci so se tiho zgnetli v kot za peč,
na beli mizi Bog počiva sredi kruha,
nocoj še stara mati ni šla z mrakom leč
in v kuhinji se kaša — jed božična — kuha.

V ta mir nenadno se razlil bo spev zvonov.
Tedad bo oče tiho segel po kadilo,
po molek mati — in deset glasov
molitvi njeni se bo vneto pridružilo.

In potlej kaša in pogovor pritrjen
in jaslice in svečke, petje pesmi svetih:
nihče ne bo zaspan in nagajiv noben . . .
Tako pokojen sveti je večer na kmetih.

IVAN ČAMPA

P. BAZILIJ SPET TIPKA

30. novembra 1972.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101
Tel.: 86-9874

● Novembrsko romanje na keilorsko pokopališče je privabilo kar lepo število udeležencev. Zdi se mi, da se vedno več Slovencev zbere na ta tradicionalni dan obiska naših grobov. Sicer je pa res, da je tudi grobov vedno več. Komaj vse blagoslovim med molitvijo rožnega venca. Pevci so kot običajno zapeli dve pesmi, opravili smo molitve za vse pokojne, tudi domače, katerih grobov ne moremo obiskati.

Vreme nam je bilo letos naklonjeno. Zato je tudi udeležba procesije v Sunburyju lepo uspela. Ljudi je bilo letos na splošno manj, vsaj piknikarjev, a teh nismo pogrešali, saj z verskim vzdušjem procesije in romanja nimajo dosti skupnega. Procesijo je vodil z Najsvetejšim in koncelebrirano mašo na prostem je opravil bivši adelajdski nadškof Beovich, ker santiaški kardinal Silva ni mogel pravočasno dospeti.

● Vedno se čudim, da je tako težko dobiti ljudi za naše lepe narodne noše. Teh malo prilik imamo, da jih pokažemo in tako lepo zbirko imamo, ljudi pa je treba skoraj "loviti", da se vanje oblečejo. Vsak izgovor je dober — kot bi bila sramota se pokazati v narodni noši. Zlasti fante je težko dobiti.

Doma je imelo prosvetno društvo na razpolago nekaj parov narodnih noš in smo se pred vsakim javnim nastopom pulili zanje. Vsak si je štel v čast, da jo je smel obleči. Človek bi mislil, da nam bi bila narodna noša tako daleč od domovine še dragocenejša, pa je ravno narobe. Prej smo jokali, da jih nimamo, zdaj ko jih imamo, pa zanimanja ni zanje . . . Čuden svet.

● Dne 14. novembra je v St. Vincent's bolnišnici umrla 42-letna **Mrs. Gisela Wolff**, dobro poznana zlasti med Slovenci v Sunshine in okolici. Po rodu je bila Nemka, rojena menda v Berlinu. Bolniški duhovnik jo je v njeni dolgi in mučni bolezni pripravil

Pred štirimi leti, ko nas je obiskal škof Jenko.
Kmalu bomo doživljali podobne prizore . . .

na srečanje z Bogom, pogrebno mašo pa sem opravil ob lepi udeležbi Slovencev v farni cerkvi v Sunshine 16. novembra. Pokopali smo je na keilorsko pokopališče. R.I.P.

● Šentalbanske Slovence je pretresla avtomobilska nesreča, ki se je zgodila na soboto 18. novembra in je zahtevala smrtno žrtev. Komaj 27-letni **Milan Dragojevič** je zapustil mlado vdovo Lubico r. Vah z dvema otročičkoma. Pogrebne obrede je v sredo 22. novembra opravil p. Stanko. Žalujoči družini in Vahovim naše iskreno sožalje.

● Dne 17. novembra je na svojem domu v Dandenongu umrl **Hendrik Filip Bergles**. Bil je sicer nekaj časa bolan, a smrt je ženo Dorotejo r. Skrbinek in enajstletnega sina Hinka presenetila. Pokojni je bil rojen v Holandiji (Heerlen) 13. oktobra 1931, doma je živel v Celju. Družina je emigrirala v Avstralijo 22. februarja 1968 in se jih dobro spominjam iz Bonegile. V slovensko cerkev so pokojnika pripeljali v ponedeljek 20. novembra zvečer, pogreb pa je bil naslednji dan v Springvale. Žalujoči družini in sorodnikom doma naše iskreno sožalje.

● Dne 27. novembra pa je v bolnišnici St. John of God v Brightonu izdihnila gospa **Katarina Kovačič**, ki je s svojim možem živela dolga leta v Wodongi, zadnja štiri leta pa v St. Albansu. Več let je bolehal na srcu, ki je končno odpovedalo. Pokojnica je bila rojena 25. marca 1907 v družini Svenšek, fara Sv. Vid pri Ptujju (Lubstovo). Z možem Rudijem lastnih otrok nista imela, vzgojila pa je devet nečakov in nečakinj ter jim bila kot prava mati. V Avstralijo je dospela 15. maja 1949 na ladji "Muhamaty".

V sredo 29. novembra so bile v farni cerkvi v St. Albasu ob njeni krsti opravljene molitve, naslednji dan pa je maši zadušnici sledil pogreb na keilorsko po-

kopališče. Iskreno sožalje domačim, pokojnici pa večni pokoj!

● Naši krsti: Za **Dijano** bodo klicali hčerko **Albina Dobrovska** in **Silve** r. **Valek**. H krstu so jo prinesli 28. oktobra iz St. Albansa. — Isti dan je bil krst **Janje Iris**: starši **Josip Tukšar** in **Terezija** r. **Pavlis** so jo prinesli iz Northcote. — 29. oktobra je krstna voda občila **Marka Borisa**, ki je razveselil družino **Jožeta Gjereka** in **Marte** r. **Koudila**, **Glenroy**. — **Kristjan Janežič** in **Marta** r. **Poropat** sta iz **Avondale Heights** prinesla h krstu 4. novembra: sinka bosta klicala za **Borisa**. — Isti dan je pri našem krstnem kamnu zajokal **Alan**, sinko **Antona Božaniča** in **Verice** r. **Krčmar**, **West Footscray**. — 11. novembra je bil krščen **Rudolf Jožef**, novi član družine **Antona Žužka** in **Agnes** r. **Anderson**, **Ascot Vale**. — Naslednji dan pa je bil krst **Riharda**, kot bodo klicali sinka **Marcela Voltiča** in **Melline** r. **Acquesta**, **Springvale**. — Dva krsta sta bila 18. novembra: **Cindy Dorothy** bo ime hčerkici družine **Vladimirja Aksionov** in **Slavice** r. **Dravinac**, **Warrandyte**. Hčerko **Berta Calzi** in **Majde** r. **Rožanec** iz **Bulleena** pa bodo klicali za **Tamara Tonjo**.

Nisem še omenil v **Mislih** krsta **Nataše Maree**, ki je razveselila družinico **Alexa Braletitcha** in **Bernice Mary** r. **Doherty**, **Blackburn**. Krščena je bila 2. septembra v cerkvi sv. **Klare**, **Box Hill North**.

Med novembrskim obiskom **Južne Avstralije** sta bila dva krsta, eden v **Adelaidi**, drugi v **Berri**. V kapelico slovenskega **Misijona** sv. **Družine**, **West Hindmarsh**, so 26. novembra prinesli **Kathy Michelle**, prvorojenko mlade družine **Petra Kralja** in **Jenni** r. **Ball**, **Edwardstown**. V **Berri** pa smo krstili 27. novembra med slovensko mašo: **Rosemary** je hčerka **Jožeta Štenbergerja** in **Marije** r. **Šestan**.

Vsem družinam naše iskrene čestitke!

● Slovenskih porok za ta mesec nimam, pač pa bi rad omenil tri poroke, ki jih **MISLI** še niso omenile: 12. avgusta sta se v cerkvi **Rožnovenske Matere** božje, **Prospect (Adelaide)**, poročila **Zlatko Šket** in **Marija Zagorc**. Ženin je iz **Zagreba**, nevesta pa iz **Slovenske Bistrice**. — 18. avgusta je bila poroka v **Alice Springs, N.T.**: **Pavel Bernik**, ki ima starše v **Adelaidi**, je dobil za zakonsko družico **Susan Smith**. **Pavel** je iz **Krmina** pri **Gorici** in je kot majhen fantiček prišel s starši v **Avstralijo**, slovensko pa še obvlada. — V cerkvi **Sv. Križa**, **Goodwood (Adelaide)**, pa sta 2. septembra stopila pred oltar **Edi Vodopivec** in **Wendy Butler**. Nevesto ime izdaja za **Avstralko**, ženinov rojstni kraj pa je **Sv. Peter** pri **Gorici**. Vsem trem parom naše čestitke!

● Zelo lep uspeh je imelo naše cerkveno društvo sv. **Eme** s svojo zakusko in srečolovom na zadnjo novembrsko nedeljo. Podjetnost in požrtvovalnost žena dostikrat prekaša moške — kar priznajmo, četudi neradi. Bog daj še več njihove aktivnosti v dobrobit naše skupnosti! **Dvorana** je vselej na razpolago — le poslušujmo se je! — Zahvala društvu in udeležencem!

● **Baragov dom** izgleda po obnovitvi zunajnosti kot nevesta. (Malo starejša sicer, pa vendar — nevesta!) Tudi prostor za cerkvijo bo še pred božičem dokončno urejen. Služil bo za parkiranje, za igrišče odbojke in tudi balinišče bomo uredili, da se med slovensko šolo čakajoči očetje ne bodo dolgočasili. **Adamičev Martin** mi je obljubil, da nam bo postavil tudi peč — marsikako nedeljsko popoldne bi lahko preživeli ob domači zakuski na prostem. Prostor bo za večere lahko tudi osvetljen, za kar se moram zahvaliti našemu električarju **Jerneju Podbevšku**.

● Menda bo treba tipkarijo kar končati, da bo še kaj prostora ostalo za . . .

NAŠ BOŽIČNI SPORED:

MELBOURNE: Prilika za božično spoved že na tretjo nedeljo (17. dec.) pri obeh mašah. Ne odlašajte do svetega večera!

Nedelja 24. decembra, božična vigilijska spovedovanje pri obeh mašah, zvečer od devetih do polnočnice. Polnočnica točno opolnoči pri **lurški votlini**, v slučaju slabega vremena seveda v cerkvi. Pred polnočno mašo blagoslov jasic. Po polnočnici še ena maša in prilika za spoved.

Ponedeljek 25. decembra, BOŽIČ: svete maše ob osmih in desetih ter ob petih popoldne v cerkvi. Spovedovanje med mašami.

Torek 26. decembra, ŠTEFANOVO — Maša ob 8. in 10. Enako na nedeljo po božiču (31. dec.), ko obhajamo praznik sv. **Družine**.

Ponedeljek 1. januarja, NOVO LETO: Maše ob osmih in desetih ter ob petih popoldne. Spovedovanje pred mašami.

ST. ALBANS: Božično spovedovanje v četrtek 21. decembra od 7.30 zvečer dalje v cerkvi **Srca Jezusovega**.

NORTH ALTONA: Prilika za božično spoved na soboto 23. dec. ob šestih zvečer v cerkvi sv. **Leona Velikega**.

NOBLE PARK: Prilika za slovensko božično spoved v petek 22. dec. ob sedmih zvečer v cerkvi sv. **Antona**. Rojaki v tem delu mesta in okolici, poslužite se je!

GEELONG: Božično spovedovanje na soboto 23. dec. od 6—7.30 zvečer in po večerni farni maši v cerkvi sv. **Družine**, **Bell Park**.

MORWELL, Gippsland: Slovenska spoved na četrtek 21. dec. od 7—8 zvečer v cerkvi **Srca Jezusovega**.

WODONGA: Prilika za slovensko spoved na petek 22. decembra od 7—8 zvečer v cerkvi **Srca Jezusovega**, **Wodonga East**.

ADELAIDE, S.A.: Slovenska božična maša ob štirih popoldne na BOŽIČ (ponedeljek 25. dec.), v cerkvi **Srca Jezusovega**, **Hindmarsh**. Prilika za božično spoved od dveh dalje.

Izpod Triglava

NISMO ŠE OMENILI, da je ljubljanski nadškof in slovenski metropolit **dr. Jožef Pogačnik** dne 29. septembra obhajal svojo sedemdesetletnico. Odklonil je vsako zunanjo proslavo, sprejel pa je ponudbo stolnega kapitlja, da so obletnico praznovali z evharističnim slavljem v stolnici.

Naš metropolit vodi ljubljansko nadškofijo v težkih časih in potrebuje molitev nas vseh. Naj ga Bog ohrani v zdravju še mnogo let!

V PODNANOSU so nedavno odkrili spominsko ploščo na rojstni hiši skladatelja **Stanka Premrla**. Proslavo sta organizirala Klub starih goriških študentov in pa Krajevna skupnost iz Podnanosa. Brez dvoma je Premrl eden največjih slovenskih glasbenikov, ki nam je podaril neizmeren zaklad domače cerkvene glasbe. Dolga leta je bil ravnatelj stolnega kora v Ljubljani.

POLOŽAJ V JUGOSLAVIJI in tudi v Sloveniji se je, kot vam je gotovo že znano, sedaj precej zaostрил. V Sloveniji zlasti po odstopu predsednika Staneta Kavčiča. Iz vodilnih mest žagajo "liberalne" in na površje prihaja spet stroga partijska klika. Za vernike napovedujejo in se že tudi kažejo razne težave, na vidiku je zlasti omejitev verskega tiska. Bomo videli, kakšen bo razvoj . . . — Tako stoji v pismu, ki ga je nedavno dobil eden naročnikov od sorodnikov iz domovine. Razvoj se tam res nekam čudno plete — kar se bo spletlo iz njega, ne bo kaj prida.

PRESENEČA NAS DEJSTVO, da se je lani pri delu v Sloveniji ponesrečilo okoli 50.000 delavcev. Številka je za malo Slovenijo kaj visoka in gotovo ne govori v prid brigi za delavca. Ljubljansko DELO, ki je statistiko objavilo, ji dodaja tudi ta komentar: "Znašli smo se v tako imenovanih zaostrenih pogojih gospo-

darjenja, ko gre za čim večjo proizvodnjo — in včasih je storilnost pri strojih večja, če delavec opusti ta ali oni predpisani varnostni ukrep. Konec koncev je tudi tehnologija vedno zahtevnejša. Veliko je krivo to, da delovne organizacije nimajo finančnih in strokovnih možnosti poskrbeti za vse varnostne ukrepe in napraviti delo varno."

Pa smo spet tam: v teoriji je delavec tisti, ki zavzema prvo mesto v prizadevanjih "ljudske" oblasti, v praksi pa je toliko drugih stvari, ki imajo prednost: proizvodnja, tehnologija, pomanjkanje finančnih sredstev, večje ali manjše strokovne zmožnosti . . . Stroj ima prednost pred delavcem tudi v "socialistični" domovini, ne le v "kapitalističnih" zemljah. Gornja številka je o tem kaj zgovorna priča.

NAJDALJŠI MOST ČEZ SAVO so zgradili pri Brežicah in ga nedavno izročili prometu. Njegova dolžina je 360 metrov, stal pa je preko deset milijonov dinarjev.

MLINI NA MURI so bili starodavna znamenitost. Včasih jih je bilo kar lepo število in težko bi si predstavljali Muro brez njih — dali so pokrajini svojo izrazitost. Zdaj pa bo moral fotograf ali umetnik tudi breg Mure naslikati brez te znamenitosti: letos v februarju se je potopil mlin pri vasi Kot, ki je bil poslednji rečni mlin na Muri. Pokrajinski muzej v Soboti si je sicer že nekaj časa prizadeval, da bi ohranil vsaj en rečni mlin: v ta namen so izbrali Vučkov mlin pri Gornji Bistrici in bil je izročen v varstvo muzeju, lendarvska občina pa je plačevala čuvaja in skrbela za popravila. A zaradi narastle vode so ga morali potegniti na suho, ker bi se drugače potopil. Bil je tako dotrajan, da bi vsa popravila znesla deset milijonov starih dinarjev. Kdo jih bo zbral? Na suhem pa rečni mlin tudi ni imel kaj početi. Zato so ga razstavili in odnesli nekaj delov (notranji kolesi, dva mlinska kamna, vevnik in gredel) v lendarvski grad za bodočo muzejsko zbirko.

Tako izginja staro in se poraja novo. Svet se spreminja — srečni pa zato menda nismo nič bolj . . .

NIČ VEČ NE POZNAJO v Sloveniji pozdrava ob slovesu "Z Bogom", ali pa izraza hvaležnosti "Bog lonaj". Preveč pobožno in zastarelo . . . Tako je po vrnitvi v Kanado povedala slovenska družina, ki je bila po dolgih letih doma na obisku. "Če v javnih prostorih — v uradih ali trgovinah — kdo uporablja ta dva izraza, takoj vedo, da je tujec, ki prihaja iz kake druge dežele, ali pa izhaja iz časov, ko so si Slovenci ob slovesu želeli božjega spremstva in so iz hvaležnosti klicali božjega plačila. Danes si tega spremstva in tega plačila več ne privoščijo drug drugemu. Mogoče je pa v tem dejstvu vzrok, da gre vse narobe: narodno gospodarstvo, padanje rojstev, samomori, pijančevanje, izseljevanje . . . Narod slovenski, kako boš obstal?!" Tako je poročevalec v "Kanadski domovini" komentiral to žalostno poročilo.

Vesele in blagoslovljene

BOŽIČNE PRAZNIKE

ter uspehov polno novo leto

želi vsem bravcem in svojim zancem

JANEZ PRIMOŽIČ, Brisbane

"NA FILOZOFSKI FAKULTETI" često filozofirajo v vse mogoče smeri. Naša marksistična filozofija tam ni mnogo v rabi . . ." je nedavno povedal in se stresel na profesorje Tito. Po njem so vzgojitelji krivi, da komunizem mladine, tudi študentovske, ni privabil v svoje vrste. Svetoval je profesorjem filozofskih fakultet, ki ne marajo razlagati marksistične filozofije, naj gredo v pokoj ali pa naj si poiščejo drugo zaposlitev, kajti "on ne bo dopustil, da bi še nadalje zavajali mladino jugoslovanskih narodov . . ."

Ni neznano, da trdnjave komunizma v predvojni Jugoslaviji niso bile tovarne, ampak visoke šole, kjer se je komunizem trdno vsidral po zaslugi — ali krivdi, kakor kdo hoče — profesorjev. Čudno, da je danes ravno obratno. Kaj ni vzrok v tem, da je razlika med teorijo in prakso sistema kot noč in dan?

V GOVORU V REKI — je Tito nedavno priznal, da je celo "med člani Zveze komunistov več takih, ki so nabrali na stotine milijonov in celo milijone starih dinarjev . . ." Če pomislimo, da je bilijon starih dinarjev nekako 600.000 ameriških dolarjev, gre tu za ogromne vsote denarja na račun naroda. In to v komunistični deželi, kjer naj bi bili "vsí enaki". Predsednikove grožnje, da bo treba pregledati, kako so ti ljudje prišli do tolikih vsot, so bile le bolj svarilo: na debelo so začeli pravočasno jemati svoje milijone iz bank ter jih nalagati v inozemstvo, v kolikor niso tega delali že prej. Načelnik belgrajske gospodarske zbornice, Simeon Zatezalo, je povedal, da se nenadna izguba visokih vsot bankam občutno pozna. Po pisanju časopisja je v Jugoslaviji znanih do 182 bilijonarjev, a oblasti imajo "hude težave" z ugotavljanjem njihovih imen. Razumljivo.

OŽJI MANJŠINJSKI KONGRES so imele v septembru narodnostne manjšine iz iz prostora Alpe-Jadrana. Vršil se je v Trbižu v Kanalski dolini. Narodnostne manjšine so prišle iz Avstrije in Italije: Slovenci, Gradiščanski Hrvatje, Furlani, Ladinci in Nemci iz južne Tirolske. Največjo manjšino na tem prostoru imamo Slovenci v obeh državah. Zanimivo je bilo, da so vsi govorniki govorili vsak svoj materni jezik in so

LEPO

in praktično

DARILO za razne priložnosti:

NOVA PLOŠČA

BRATOV PLESNIČAR

Prijetne slovenske melodije
dveh polk in dveh valčkov.

Dobite ali naročite jo

na naslovu **BRATOV PLESNIČAR:**

75 Denmark Street,
KEW, Victoria, 3101
Telefon: 862-1061

Cena: DVA DOLARJA

se tudi po večini brez tolmačenja razumeli. Slovence je zastopal in zanje govoril Korošec dr. Vošpernik, ki je bil na kongresu podpredsednik. Udeležba je bila zelo številna in razprave globoko resne. Vsa poročila o kongresu — slovenska menda še posebej — trdijo, da je kongres jako dobro uspel. Kongresnike sta nagovorila tudi koroški deželni glavar Sima in predsednik laške dežele Furlanija-Juljska Benečija.

V ZVEZI Z MANJŠINJSKIM KONGRESOM v Trbižu so organizirali lepo folklorno prireditev za udeležence kongresa in druge v Žabnicah pod Višarjami. V glavnem so bile na sporedu pevske točke, nastopali so zbori skoraj vseh prizadetih narodnostnih manjšin. Slovenci so se najbolj postavili s Prešernovo Zdravljico in pesmijo Višarski zvon, v katero so bili spretno vpleteni glasovi resničnih zvonov s Svetih Višarij. Izredno dobro se je obnesel tudi furlanski zbor iz Ogleja z narodno "Aprilska noč" in drugimi pesmimi. Tolmač je poudaril, da je furlanska manjšina v Italiji najbolj ogrožena in bi bila velika škoda za ves kulturni svet, če bi njen jezik v doglednem času moral — v grob.

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED

IN

Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

PAVEL V MAKEDONIJI IN GRŠKI

Ko se je hrup polegel, je Pavel poklical učence in jih osrčil, nato se je poslovil in odšel na pot v Makedonijo. Ko je prehodil te kraje in vernike z mnogimi besedami spodbudil, je prišel v Grčijo. Tam je prebil tri mesece.

Ko je nameraval odpluti v Sirijo, so ga Judje zalezovali; zato je sklenil, da se bo vrnil preko Makedonije. Spremljali so ga do Azije Sopater, Pirov sin iz Bereje, izmed Tesalonicanov Aristarh in Sekund, Gaj iz Derbe in Timotij, iz Azije pa Tihik in Trofim. Ti so šli pred nami in so nas čakali v Troadi; mi smo pa po prazniku opresnikov odpluli iz Filipov in v petih dneh prišli k njim v Troado, kjer smo ostali sedem dni.

DOGODEK V TROADI

Ko smo se prvi dan v tednu zbrali k lomljenju kruha, jim je Pavel govoril. Ker je hotel naslednji dan oditi, je govor raztegnil do polnoči. V zgornji izbi, kjer smo bili zbrani, je gorelo mnogo svetilk. Neki mladenič, po imenu Evtih, je sedel na oknu in, ker je Pavel delj časa govoril, je trdno zaspal, v spanju iz tretjega nadstropja padel na tla in so ga vzdignili mrtvega.

Pavel je stopil dol, se sklonil nadenj, ga objel in rekel: "Ne vznemirjajte se, zakaj življenje je v njem". — Nato je šel nazaj, razlomil kruh in ga zavžil ter še dolgo govoril, do jutra; tako je odšel. Mladeniča pa so privedli živega in so bili nemalo potolaženi

OBISK ŽE ZNANIH KRAJEV

Na tej poti skozi Makedonijo in Grčijo je Pavel poleg drugega dela tudi napisal nekaj svojih pism, ki jih poznamo v novi zavezi. V pismu Rimljanom, napisanem v Korintu, omenja, da je razširil evangelij od Jeruzalema do Ilirika. Tedanji Ilirik je bil približno isto kot današnja Dalmacija. Tako vemo, da je Pavel na svojih potovanjih prišel prav blizu do poznejših slovenskih in hrvaških krajev.

Za pot v Sirijo in preko nje v Jeruzalem je imel močno spremstvo — kar sedem imen je navedenih. Kristjani so pač hoteli svojega velikega apostola krepko zavarovati zoper "zalezovanje Judov". Morda pa tudi zato, da bi mu kdo ne ukradel nabranih darov za brate v Jeruzalemu.

OB "LOMLJENJU KRUHA"

To Lukovo poročilo je izredno zanimivo. Ne morda v prvi vrsti zato, ker je Pavel mrtvega obudil k življenju, še vse bolj zaradi tega, ker nam nudi vpogled v način Pavlovega dela med brati. Zbrali so se "prvi dan v tednu" — v nedeljo. Ker pa se je nedelja začela že v soboto zvečer po takratnem računanju, so bili skupaj vso noč od sobote na nedeljo. Prostor je moral biti do kraja natrpan, da je neki fant sedel na ok-

STOLSKA DELA

Napisal evangelist sv. Luka

RAZLAGA P. BERNARD

PAVEL V MILETU

Mi smo pa stopili na ladjo in odpluli proti Asu, kjer smo hoteli sprejeti Pavla; tako je bil namreč naročil, ker je hotel iti peš. Ko se je v Asu z nami sešel, smo ga vzeli na ladjo in smo prišli v Milet. Ko smo se od tam odpeljali, smo dospeli prihodnji dan do Hija; drugega dne smo se prepeljali na Sam in naslednjega dne smo prišli v Milet. Pavel se je bil namreč odločil pri Efezu, da se bo peljal mimo, da bi se v Aziji ne zamudil; hitel je namreč, da bi prišel na binkoštni praznik v Jeruzalem, če bi mu bilo mogoče.

PAVLOVO SLOVO OD EFEŽANOV

Iz Mileta je poslal v Efez poklicat cerkvene starešine. Ko so prišli k njemu, jim je rekel:

“Veste, kako sem ves čas, od prvega dne, ko sem prišel v Azijo, živel med vami in Gospodu služil z vso ponižnostjo, v solzah in preizkušnjah, ki so me zadele zaradi judovskega zalezovanja. Nič koristnega nisem opustil, da bi vam ne bil oznanjal in vas učil javno in po hišah, Judom in poganom dokazujoč spreobrnjenje k Bogu in vero v našega Gospoda Jezusa Kristusa. In glejte, kot ujetnik Duha grem zdaj v Jeruzalem, ne da bi bil vedel, kaj se mi bo tam zgodilo; le da mi Sveti Duh po vseh mestih sprčuje in pravi, da me čakajo vezi in bridkosti.

“Toda mislim, da življenje zame nima nobene vrednosti, samo da dokončam svoj tek in dovršim službo, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da pričam blagovest o božji milosti. In zdaj, glejte, vem, da ne boste več videli mojega obličja vi vsi, med katerimi sem hodil in oznanjal božje kraljestvo. Zato vam današnji dan sprčujem, da sem nad krvjo vas vseh nedolžen. Zakaj nisem se ognil, da bi vam ne bil oznanil vse božje volje. Pazite nase in svojo čredo, v kateri vas je Sveti Duh postavil za škofo, da vodite Cerkev Boga, ki jo je z lastno krvjo pridobil. Vem, da bodo po mojem odhodu prišli k vam grabežljivi volkovi, ki čredi ne bodo prizanašali”.

(Zaključek poslovnega govora prihodnjič.)

nu . . . Izraz “lomljenje kruha” nam je seveda že znan — maša in obhajilo. Tako je pač ravnal Pavel tudi v vseh drugih krajih, Luka pa tega ne omenja povsod.

MUDILO SE MU JE . . .

Od Troade navzdol ob obali Male Azije po naši mapi lahko sledimo potovanju apostolske skupine. Pavel je hotel iti in je šel iz Troada v Assos peš. Želeli bi vedeti zakaj, pa Luka ne pove, morda niti sam ni vedel. Iz pisanja pa razvidimo, da je bil med temi potniki tudi Luka sam — ponavlja se izraz: smo, smo, smo . . . Kdor ima dobre oči, lahko najde na naši mapi tudi kraje Hij (Chios) in Samos. Med tema krajema bi se bili morali izkrcati, če bi hoteli obiskati Efez. Toda vozili so mimo in se ustavili šele v Miletu.

POKLICAL JIH JE V MILET

O kaki cerkveni občini v Miletu ne izvemo nič. Pa je verjetno bila, težko si drugače mislimo, pri kakšnih ljudeh naj bi bil Pavel z vsem številnim spremstvom čakal na prihod Efežanov. Razdalja med Efezom in Miletom je znašala 50 km — preden so v Efezu prejeli Pavlovo pošto in se srečali z njim v Miletu, je moralo poteči precej dni. Težko je razumeti, zakaj se Pavel ni rajši ustavil v Efezu in se tam poslovil. Bal se je menda, da bi mu Efežani iz svoje srede ne dovolili kmalu oditi — njemu se je pa “mudilo”. . . Res je bil Efez kraj, kjer je Pavel dosegel višek svojega misijonstva. Zdi se, da je Pavla zelo mikalo ostati v Efezu spet vsaj za kako leto. Zavedal se je pa, da ga Bog kliče drugam, zato se je rajši ognil Efeza — skušnjava ostati v mestu bi utegnila biti prevelika . . .

Iz Efeza je Pavel dal poklicati starešine in “škofo”. Grška beseda se glasi: episcopos. Pomeni toliko kot nadzornik, preglednik, paznik. To je še danes naloga škofov: paziti, da verniki ne zabredejo v kakšne krive nauke, ki se v vseh časih tako radi pojavljajo . . .

Iz Rusije v Slovenijo

Svoje potovanje popisuje dalje

TOMAŽ MOŽINA

ŠOFER ME JE POBRAL zgodaj zjutraj. Pršil je dež, moskovske ulice so bile spolzke in še prazne, le nekaj tovornjakov s prižganimi lučmi se je podilo po njih po mili volji. Mesto je kaj hitro ostalo za nami in že smo bili na podeželju. Še četrte ure in ustavili smo se na letališču.

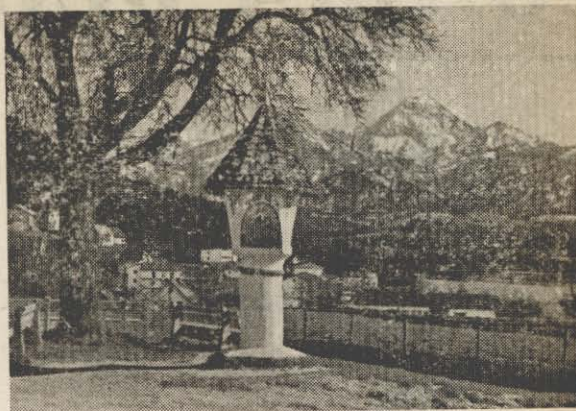
Carinarji so bili tokrat mnogo bolj radovedni kot ob mojem prihodu. Pregledali so vso prtljago kar se da temeljito. Mogoče imaš s seboj kako staro ikono, so spraševali. Težko bi jih bilo ugnati: obrniti sem moral celo žepe in izprazniti pred njimi denarnico.

Končno smo le v zraku in oddahnil sem se. Gledam, kakšna mešanica nas je v tej ruski zračni ladji. Sopotniki so skoraj vsi lepo oblečeni in se obnašajo zapadnjaško. Res: z menoj sedi mlad Nemec iz Hamburga — njegovo podjetje je razstavljalo v Leningradu in Moskvi. Za menoj sedita možakarja srednjih let — pogovarjata se v lepi ruščini, toda o življenju in svojcih v Parizu. Spredaj teče beseda v nemščini, malo naprej v italijanščini. Mnogo je novinarjev, oblečenih v bele plašče — spremljali so baje Nixonovo pot po Rusiji. Nekaj ruskih diplomatov z družinami tudi potuje z nami na zahod — ti se kajpada držijo bolj zase.

Oblaki so se razpustili in gledal sem na rusko planjavo: rodovitna zelena polja, naselja le tu in tam. Precej visoko smo in se kaj več ne da razbrati. Letimo nad Ukrajino, južno Poljsko, Slovaško . . . Glej: v daljavi na levi se blešči Blatno jezero. Spuščamo se. Oh, da, tukaj je že tista poznana Evropa: obdelane njive, gmajne, griči, vasi s cerkvico v sredini, bele in vijugaste ceste . . . Že smo nad mogočno reko: Dona-

Dom "Korotan" na Dunaju

Prijazen motiv iz Koroške

va, kajpada! Še nekaj minut in pristanemo. Poslopja in naprave so nove, moderne. Ljudje so elegantno oblečeni, vljudni so in smehljajo se prav neprisiljeno. Čestital sem si: po vseh pripetljajih sem jo le dobro zvozil!

NA DUNAJU

Dunajska dekleta v narodnih nošah so nas pristrčno in gostoljubno sprejele in nam razdelile razne turistične reklame. Bel mercedes-taksi me je potegnil v mesto. Obračal sem glavo na levo in desno, stegoval vrat. Je to res tisto sloveče cesarsko, glasbeno in kulturno mesto srednje Evrope? Bil sem vznemirjen: kako daleč od mojih misli je bila zdaj Moskva, Bangkok . . . Sydney!

Ukazal sem šoferju, naj me pelje na Albertgasse 48, nedaleč od sredine mesta. Tam je slovenski akademski dom "KOROTAN". Upravnik, p. Ivan Tomažič, me je s prijaznim nasmeškom sprejel pri vratih. Stavba je moderna, prostora in lepo opremljena. In pater Tomažič je zares požrtvovalen — dom vodi v svojih prostih urah, ko pride iz službe v bolnišnici. Nekaj sob je na razpolago za goste in vse kaže, da je dom res prava postojanka Slovencev iz domovine in inozemstva. Danes je na primer tukaj zdravnik iz Pirana, včeraj je odpotoval dr. R. Čuješ iz Kanade, nedavno se je mudil tu profesor T. Hočevar iz ZDA itd . . .

V naslednjih dneh sem si ogledal vse od kraja: opero, mestno gledališče, muzeje, stolnico sv. Štefana, Belvedere in še in še . . . V Pratru sem se spravil na kolo. V pristanišču na Donavi sem opazil ladje mnogih držav: na eni se je vila nemška zastava, na drugi madžarska, na tretji sovjetska . . .

In univerza! Tu so torej študirali imenitni Slovenci: Prešeren, Cankar in dolga vrsta naših kulturnikov. Med njimi veliki narodni buditelji.

Dunaj je zelo podoben Ljubljani, le večji je seveda. Hiše so široke, enake ceste, gostilne. Dekleta so brnka, čedno oblečena, moški skoraj dostojanstveni. Ustavil sem starejši par. Sprehajal se je po parku, držeč se za roke kot mlada zaljubljenca: ona je veselo čebljala, on nekaj požvižgaval. "O, kar sem na levo obrnite, pa boste prav prišli!", sta mi prijazno odgovorila v svojstvenem, melodičnem dunajskem narečju. Mož se je v slovo spet odkril in oba sta mi še dolgo mahala v pozdrav. Tiste romantične dunajske zgodbe torej le niso povsem izmišljene. In odkod drugod torej vsi nesmrtni valčki?

NA KOROŠKO

Vlak se je počasi vzpenjal više in više. Pogled naokoli je bil nepopisno slikovit: soteske, gričevja, graščine — kot na čokoladnih ovitkih. Potnikov je bilo bolj malo, bil je delavnik. Le nekaj študentov in žensk. Vsi pa izredno prijazni in koj pripravljeni za pogovor.

Že smo v Celovcu. Razočaral me je. Slovenskega življa ni bilo nič opaziti. Več je bilo slišati hrvaške govornice — bržkone sezonski delavci.

Stopil sem na naslov Viktringerring 26, kjer je veliko poslojpe Družbe sv. Mohorja. Tu je tiskarna, uredništvo lista "Naš tednik", dekliški internat in slovenska pisarna. Izročil sem pozdrave, se pogovoril o razmerah na Koroškem, toda beseda ni preveč tekla. Sodim, da je zaradi razmer naš človek tam nekoliko malenkosten in vase zaprt. Ne vem.

Zgodaj drugi dan sem si najel avto in se zapeljal okoli Vrbskega jezera. No, saj je veliko kot morje. In letovišča, in jadrnice, in . . . Kaj vse bi lahko našteval! Blizu Vrbe sem obrnil vozilo in prečkal Dravo. Malo sem se ustavil pri Baškem jezeru. V ozadju so Karavanke in meja s Slovenijo. Škoda, da ni bilo v Bačah tedaj dr. Mikule: obiskal bi ga bil.

Že se vozim vzdolž Zilje in prijetno, nekako zasajeno se počutim. Bom srečal Miklovo Zalo? In ti kmetje na bližnjem polju — gotovo so slovenskega rodu. Tod je vendar tekla zibelka slovenstva. Na desni je Dobrač, na vrhu se še blesti sneg, četudi se bliža poletje. Ustavim se v tromejnem Arnoldsteinu. Na meji se namerim v Trbiž in na italijansko kosilo.

V SLOVENIJO

Kaj je mogoče, da bom po šestnajstih letih le stopil spet na domača tla? Prevzel me je čuden občutek in bil sem ginjen. Koliko se je zgodilo v teh dolгих letih! Kje vse sem hodil, kaj vse videl in slišal . . . Saj se mi zdi komaj res, da se peljem proti domovini.

Trmastost sem se odločil in pogumno pognal proti Fužinam. Še 300 metrov. Že opazim zastavo s petokrako zvezdo. Stremem se in neprijetni spomini se mi vsiljujejo. Razložim miličnika, ki hitro odpravlja avtomobile. Naj grem ali ne? Prepozno za premi-

Na slovenskih cestah se srečuje staro in novo . . .

slek: sem že v koloni. Nagovori me v nemščini: avstralski potni list kažem, avto ima dunajsko tablico . . . "Parkiraj tam!" mi zapove. Čemu le meni? Torej bodo le sitnosti . . .

"Nimate vize", mi razloži. Čez pet minut mi vrne potni list in nagovori v slovenščini. Pomenljivo se nasmehne in poslovlja sva se.

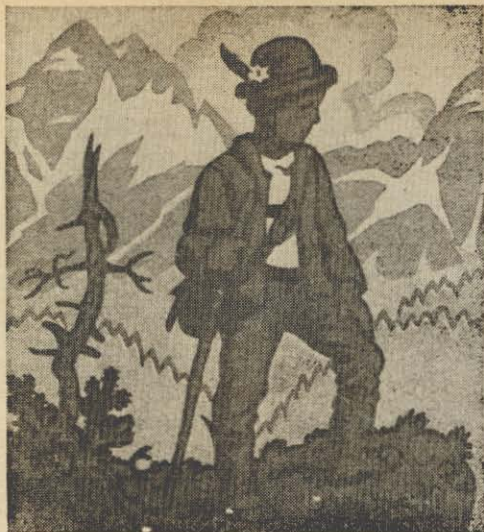
Ha, domača tla! Nihče mi ne more več oporekati. Odvrnem lahko v materinem jeziku in razumeli me bodo. Nobenih izgovorov, nobenih razlag ni več treba . . .

Na drugi strani Rateč sem ustavil vozilo. Ogovoril sem kmeta, ki sta sedela za konjem na vozu. "Kaj je to vaša domačija? In ta lepi kozolec, je vaš?" sem ju pobaral. "Ne, iz Kranjske gore sva", sta odgovorila. "Se boste tudi kaj pri nas oglasili?" sta me še prisrčno povabila.

Mojstrana, Jesenice, Bled . . . Mnogo se ni spremenilo. Počutil sem se doma in domač, kot da ne bi bil nikoli zunaj. In vendar je minilo šestnajst let. Pač, hiše so lepše, ceste širše in mnogo več avtomobilov je. Podobno kot v Avstriji ali Italiji.

Peljem se naprej proti Bohinju. O tem kraju mi je nekoč govorila Angležinja v Novi Zelandiji — ni ga mogla prehvaliti. Vlak je piskal in pihal — menda s Tolminskega — na ozkotirni železnici. Kako idilično! Kljub nekoliko oblačnemu vremenu je bilo moč razločiti robove gorskega venca naokoli: na desni pogorje Triglava, na levi Vogel z žičnico. O, to slikovito jezero in ta prelestna okolica se res lahko merita z najiminitnejšimi (Da, celo z onimi v Kašmirju!) Stopil sem čez brvasti most proti slapu Savici. Tišina, le žuborenje vode jo moti. Nasproti mi prideta mož in žena: on je v lepi lovski obleki, ona precej gosposka. Pokramljamo. "Kako lepo, da ste prišli in od tako daleč", je dejala gospa in po premolku še dodala: "Seveda, osrečite kakšno . . ." Mož pa je medtem mrmral: "Da, takrat je bilo precej drugače . . ."

(Konec na strani 362)

(10. NOSAČA)

Ampak ko sta bila zopet v dolini in doma v Srednji vasi, še ni minilo teden dni, ko jo je Joza že našel.

"Jo že imam", mu je rekel, ko se je Lipe ves žalosten prikazal v njegovi kočici pod Studorjem. "Veš", prihodnjo pomlad kanijo povečati kočico na Kredarici, pa zdaj oddajajo les, da ga Bohinjci znosijo gori. Potegnili sem se tudi jaz za to nošnjo in oskrbnik Miha nama je odkazal lepo skladovnico lesa. Precej metuljev bova zaslužila."

Lipetu je kar sapa zastala, tako je bil presenečen in srečen.

"Seveda", je rekel, "jaz bom že prevzel delo, ampak čemu ti? Naporno delo mora biti to, ki ga tebi ni treba."

"Tisto je pa moja skrb", se mu je kratko odrezal Joza. "Tebe naj bo skrb le to, kako se boš k delu pripravil. Povem ti, da zares ne bo lahko. Prenašati težke deske in tramove po strmih in dostikrat nevarnih potih na goro, to niso mačkine solze."

Tako sta Lipe in Joza postala gorska nosača. Za vso jesen sta se nastanila na Uskovnici pri prijazni planšarici Meti, o kateri so Bohinjci govorili, da je kaj grozna dekle. Če Bohinjci pravijo za katero dekle, da je "grozna", pomeni to, da je čedna in zastavna.

Meta jima je pripravila skromno ležišče na seniku za kočico in obljubila, da jima bo kuhala vse dni, dokler bosta tovorila les na Kredarico. Le za nedeljo sta hodila domov v Srednjo vas, drugače pa sta vse dneve ostajala na Uskovnici.

Na Uskovnici sta našla visoko skladovnico žaganega lesa, ki jima ga je oskrbnik določil, da ga spravita na goro.

"Ti boš nosil tramove, ki so lažji, jaz pa bruna in deske", je odločil Joza. "Zdi se mi, da bova prav

ŠIMNOV LIPE

Napisala Krista Hafnerjeva

Risbe: Maksim Gaspari

POVEST

(Nadaljevanje)

dobro hodila skupaj. Ti si še mlad, jaz pa šepam, in nama bo obema korak enako spešen."

Porazdelila sta si les, kakor je Joza odločil, in Lipetu je skoraj upadel pogum, ko je stal pred ogromno skladovnico, ki je čakala, da jo spravi na goro.

"Hiteti bo treba", je Joza odločal dalje. "Rad bi, da imava zalogo vsaj pred snegom že na Toški planini. Spomladi ne bo več kaj prida časa. Zgoraj bodo prav kmalu pričeli z delom, kakor mi je pravil oskrbnik. Do takrat mora biti les na Kredarici. Tako sem se zavezal."

Na Uskovnici je bilo še dosti drugih nosačev, ki so bili prav tako ko onadva določeni, da nosijo les na Kredarico. Med njimi je bil tudi Blažon. Začuden je gledal Lipeta, potem pa se je zaničljivo namrdnil. Kamor je prišel in kakršnega dela se je polotil, povsod je naletel na Lipeta. Povsod mu je hodil na pot. Preje je bil on v vasi najmočnejši med mladimi fanti, zdaj pa se že nihče ni več zmenil zanj. To ga je grizlo.

Stari nosač Jaka je vedel, kako Blažon sovraži Lipeta. Hotel ga je podražiti in je rekel: "Ha, ha, zdaj imamo dva mlečozoba fantalina med nami. Zares sem radoveden, kateri bo dalje vzdržal. Stavim, Blažon, da te bo Lipe posekal."

Blažon je bil ves divji. "Oh, ta", je jezno pljunil predse, "koliko pa ga je? Stavim, da se bo že jutri vrnil k materi na zapeček. Saj pravijo kakšen ljubljenček je in da se ji še za krilo drži. Krave že pase, ampak kaj tisto? Tale les, to je nekaj drugega!"

Lipe ga je pogledal in ogenj navdušenja se mu je vžgal v očeh. "Velja, Blažon", je rekel, "pa staviva. Jaz svojega jančka, ti pa svojega kozliča. Kdor preje odneha, izgubi: ti, ki ga že sam rad piješ in že hodiš pabrkovat po hišah, koder kuhajo žganje, ali pa jaz, ki sem še smrkavec in pijančev sin, kakor praviš ti."

Možaki naokoli so se ustavili. Na mah so bili okoli obeh fantov. Stava med tema komaj odraslima otrokoma jih je zanimala.

Blažon se je obotavljal. Škoda se mu je zdelo kozliča. Enkrat se je že poskusil z Lipetom, pa je podlegel. Kaj, če ga ta berač še v drugo dene v koš? Vztrajen je in ne odneha, če se kake stvari poloti.

Toda vsi možje so ga gledali, ga zbadali in se mu posmehovali. Ni se mogel izmekniti. Moral je sprejeti stavo.

Potem je odšla vsa družba na delo. Drug je pomagel drugemu, da so si naložili težke tovore: ta hlode

ta deske, oni tramove. Kakor križeva procesija se je vil sprevod preko gričev in senožeti naprej in naprej, više in više.

Lipetu je pomagal Joza, da si je naložil les na ramo tako, da bo lažje nosil in ga ne bodo ostri robovi rezali v živo meso. Z vrvjo sta si povezala skupaj kup tramov in Lipe si jih je pogumno optal na ramo. Skraja je bilo breme lažje, z vsakim dnem pa si bosta več nalagala. Potem si je Joza še sam optal svoja bruna in uvrstila sta se med procesijo.

Blažon je hodil pred njima. Skriva se je oziral nazaj, kje bi zagledal Lipeta. Ko ga je videl, kako je počasi stopal ob šepavem Jozu, se je zaničljivo obrnil do svojega sosedu. "Ta dva do noči nti do srede pota ne bosta prišla, če bosta tako koračila, kot sta začela. Kje je še Tošč!" In še bolj se je spešil, da bi se postavil pred vsemi možakarji in osmešil Lipeta, ko bo že davno pred njim na planini.

Lipe pa je počasi stopal zadaj in mu ni bilo do tekmovanja. Tovor ga je rezal v kožo, da ga je skelelo in peklo. Prekladal je breme z rame na ramo, pa ni nič pomagal. "Nisi še vajen", ga je tolažil Joza. "Počakaj, da se ti koža utrdi, pa se boš smejal tem krepelcem, ki jih danes prenašaš. Trikrat tolikšno težo si bpoš naložil!"

O tem ni Lipe prav nič dvomil. Toda danes je bilo pa le hudo. In pa Blažon! Kje daleč je že pred njim! Kakor kaže, ga bo vendarle premagal in bo on ob jančka. Zavzdihnil je.

Joza je vedel, kam mu uhajajo misli, pa ga je miril: "Ne, za Blažona se ne skrbi. Kdor zdaj divja, mu mora prav kmalu zmanjkati sape. Mislim, da se ne motim dosti, če rečem, da dalje ko do sredi pota danes ne bo prišel. In kolikor Blažona poznam, čez teden dni ne bo vzdržal pri tem delu. Rad se širokousti, kadar pa je treba kaj storiti, se hitro izmuzne in pete pokaže. Taki so vsi, ki se radi bahajo".

In res se stari Joza ni motil. Tri ure sta že hodila, počivala tu pa tam in prelagala težko breme, potem pa sta zagledala kraj staze sveženj tramov. Joza je skrivaj sunil Lipeta: "Ozri se naokoli, boš imel kaj videti".

Lipe je postal in kradoma pregledal okolico. Tam izza nizkega grmovja je gledala v dan noga, obuta v težek škorenj. Lipe je ta škorenj že zjutraj videl. Iz rjavega usnja je bil, zato ga je hitro spoznal, da je Blažonov. Odleglo mu je in zazdelo se mu je, da je postal tovor za polovico lažji. Hola, zdaj je na konju! Pogumno je stopal za Jozom in šele čez dolgo se je ustavil, da si oddahne in si obriše znoj, ki mu je v debelih curkih polzel preko čela in lica. Po-

tem pa je zopet nadaljeval pot. Včasih, kadar se je steza spuščala navzdol, je čutil, kako mu breme sili preko ramen naprej, kadar pa se je dvigal navzgor, ga je zopet vleklo nazaj, da je komaj še vzdržal in mu ni noga spodrsnila po bregu. Opohtekal se je, lovil sapo, komaj je še prestavljal noge pred seboj. Začel je zaostajati. Ni več mogel dohajati Joza. Nerodno mu je bilo, da ga je moral stari pastir in njegov zvesti prijatelj čedalje pogosteje čakati, pa mu je rekel: "Seveda se moram še utrditi, da bom kos temu peklen-skemu delu. Ti pojdi kar naprej in me ne čakaj. Te bom že dohitel".

Toda Joza o tem ni maral slišati. "Ne, prvič morava že skupaj hoditi. Nekatera mesta so tu nevarna. Pokazal ti jih bom in ti pomagal, da kam ne zdrkneš. Kaj bo pa rekel profesor Janko, če pustim, da se naš bodoči gorski vodnik zvrne v prepado?"

Počila sta in potem nadaljevala pot. Nosači so ju prehitevali. Lipe jih je spraševal, če so kje videli Blažona. "Ne", so mu odkimavali "Blažona nismo videli nikoder." Zadnji, ki je prišel mimo, je povedal, da se Blažon vrnil na Uskovnico in da bo jutri nadaljeval nošnjo, češ, da ima za danes dosti. "Ampak, kar jaz Blažona poznam", je dostavil nosač, "ima tega dela za vselej dosti. Tošč ga ne bo videl".

Lipe se je nasmehnil. Dobro mu je delo, da je vzdržal in ni odnehal. Joza ga je silil, naj bi za danes še on nehal in prihranil ta kos poti, ki je najtežji, za jutri, ko bo zopet svež in spočit. Blažona je že itak prehitel. Lipe pa o tem ni maral nič slišati. "Nisem prijatelj nepotrebne hoje", je rekel, "jutri bi moral to pot, ki sem jo danes prehodil, napraviti še enkrat zastonj. Ne, tega pa ne!"

Joza se mu je nasmehnil. "Saj pravim, junak si! Prav je, da ne odnehaš, če si se kake stvari lotil! Ampak zdaj se pripravi, zdaj prideva do najhujšega mesta!"

Naložila sta znova tovore in pogumno stopala dalje. Kmalu sta bila pri nevarnem ovinku. Ozka steza, vsekana v skalo, je vodila nad strmim prepadom. Železna vrv je bila speljana ob skalah v varstvo potnikom. Lipe res ni vedel, kaj bi počel. Moral je držati tramove, ki so mu silili preko rame, zdaj preko hrbta, zdaj preko prsi, zraven pa se je moral loviti še za železno vrv, da ni zdrknil v strašno globino. Ni si upal pogledati navzdol. Zamižal je, se oprijel vrvi in kar slepo prestavljal noge preko nevarnih mest. Vsako stopinjo je sproti otipal in jo preizkusil, če je varna. E, saj je bil varen pečin in prepadov: gori pod Bogatinom se je vedno plazil preko njih. Ampak takrat je bil prazen, tu pa ga je tiščalo težko breme in mu je malo sapo in ostro razsodnost. Celo večnost, se mu je zdelo, že hodi, ko je došel vrh nevarnega mesta. Zdaj pa se je pričela pot navzdol, prav tako ali pa morda če bolj nevarna ko ona v breg. Če je bil preje negiben in trd kot lesen štor, je moral biti zdaj gibčen kot mačka ter upogibati kolena in vse telo, da se je prilepil ob gladke skale. Znoj mu je silil v oči, da že skoraj ni več videl, pa si ga ni mogel obrisati, ker ni imel nobene roke proste.

Kakor bi prišel iz pekla, tako se je oddahnil, ko je bil mimo strašnega ovinka. Joza ga je bodril in mu rekel: "Veliko vzdržiš, fant, ej, kar ponosen sem nate". Zdaj je bila pot lažja, še strmi breg gori pod Toško planino sta prehodila in sredi popoldneva sta bila že na vrhu.

Lipe se je truden opotekel. Tovor je spustil z rame, da se je zakotalil preko ravni. Kakor je bil dolg in širok se je zleknil v mehko travo in se ni zmenil za nikogar več. Prsa so se mu visoko dvigala in lovil je sapo, ki ga je dušila. Nosači, bila jih je dolga vrsta, ki so prišli pred njima na planino, so ga obstopili, ga občudovali in zbijali šale. Njemu pa vsega tega ni bilo mar, samo počiti je hotel, počiti! Kar za vedno bi ostal tukaj in se nikoli več ne bi vrnil v dolino.

Pa se je bilo le treba vrniti, zakaj vsaka pot pelje končno vendarle navzdol. Dolgo sta počivala z Jozom, sonce se je že začelo nagibati v zaton in je obsevalo v rdeči zarji sive pečine Tošca, ki se je dvigal ravno nad njima. Lipeta je prevzelo zadovoljstvo. Zavedal se je, kakšno težko delo je bil zmagal in je radostno zavriskal. Glas mu je bil hripav in udušen. Ljudje so se mu smejali, njemu pa ni bilo mar za to. Vesel in zadovoljen se je vračal v dolino.

(Dalje, prihodnjič)

NAJ VAM BETLEHEMSKO DETECE PODELI
SVOJ MIR, KI GA SVET NE MORE DATI!
BOŽJI BLAGOSLOV NAJ VAŠ SPREMLJA
V NOVEM LETU!

Slovenski duhovniki in sestre

NASE NABIRKE

DAROV ZA SKLAD "MISLI": \$14 Dušan Lajovic; \$6 Heda Stankovič; \$5 Anton Bavdek; \$4 Franc Omers; \$3 Ivan Cetin, Franc Vrtelj; \$2 Anton Premrl, Edvard Dolmark, Vinko Dajnko, Ivan Krnel, Milan Gorišek, Marija Kos, Karla Twrdy, Stanislava Tunnissen, Danilo Dodič, Elizabeta Slevce, Janez Selan, Frances Čebin; \$1.50 Ivan Zelko; \$1 Frank Franklin, Herman Koželj, Franc Prinčič, Mario Abram, Stanislav Tomšič, Ivan Zic, Pavla Kavčič, Ivan Dodič, Pepca Šilec, Ing. Ivan Žigon, Ivan Debevec, Ignac Ahlin, Milena Lochner, Justina Stojanovič, Marija Zai, Štefanija Vitez, Milka Kregar; \$0.50 Janez Škraba st.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA: \$5 Julka Mrčun, M. J. (Vic.); \$2 Ivan Cetin.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$15 N. N.; \$10 Anton Bavdek; \$6 Polde Jauk; \$5 Julka Mrčun, Marija Radin, Karolina Gregorič, Ivan Kovačič (S.A.); \$3.70 družina A. Gornik; \$3.05 Janez Škraba st.; \$2 Ivan Cetin, Marija Zai (S.A.); \$1 Milka Kregar (S.A.), Marija Štemberger (S.A.); \$0.50 Sabina Gjerek, Marija Uršič.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: \$5 Barbara Gornik (Vic.), Adrijana Kobal (namesto božičnih kart znancem družine); \$1 Jerica Grželj.

FRANČIŠKOVA MLADINA: \$10 Julka Mrčun; \$5 Ivan Legiša.

IZ RUSIJE V SLOVENIJO (konec)

Večerjal sem po domače pri Zlatorogu. Mračilo se je in nad jezerom je že vstajala megla. Gostiteljica je prisedla. "Kaj, po šestnajstih letih? . . ." se je čudila in nadaljevala z nekakšnim sočutjem: "Jaz bi se zjokala in se vrnila že po enem dnevu!"

Usmeril sem avto proti gozdnati cesti. Na obeh straneh smrekova hosta. Nobenega vozila ni bilo več. In zdaj grem k domačim — me je prešinila topla misel. Namenoma jim nisem bil nič podrobnega javil: preseniti sem jih hotel.

Zajčki so skakali čez cesto in vozil sem počasi. Žvižgal sem in prepeval domače pesmi. Kako žal, da me ne sliši mati: vesela bi bila.

Glej, srna je skočila na cesto! Pritisniti sem moral na zavoro in ljubka žival je varno odskakljala na drugo stran. Kako svojevrsten pozdrav, sem si dejal.

Selca — še nekaj kilometrov . . .

Ko sem potrkal na bratova vrata, je bila že trda noč.

NAROD PA OSTANE...

KAJ ZANIMIV DOGODEK se je odigral letos v oktobru v ameriški Ljubljani — Clevelandu. Mislim, da je vreden omembe v MISLIH, saj je o njem kaj podrobno pisala AMERIŠKA DOMOVINA in so o njem poročali drugi slovenski izseljenski listi. Komentirale so ga tudi clevelandske radijske postaje in ameriški lokalni časopisi.

V začetku oktobra je prispel iz Slovenije med ameriške Slovence ansambel Henček Burkat, z njim seveda tudi neizogibno uradno spremstvo — kot smo mi v Avstraliji letos dobili na obisk Slake v okrilju obiska Matice. Če se je ansamblova turneja začela v Clevelandu ali ne, ne vem — pa to ni važno. Vsekakor so imeli svoj koncert dne 6. oktobra v slovenskem Narodnem domu v Clevelandu, ki ga upravljajo slovenski staronaseljenci. Pred nastopom je vodstvo turneje pregledalo dvorano. Vse je bilo v redu, le eno je moža zbledelo v oči: slovenska zastava brez rdeče zvezde, ki ob severnoameriški že od ustanovitve doma krasi dvorano. Rečeno je bilo, da ansambel ne bo nastopil, ako zastave ne odstranijo (ali pa seveda zamenjajo s povojno). V skrbi, da drugače ne bo koncerta, je vodstvo doma klonilo in slovenska zastava je morala iz dvorane.

Slovenski naseljenci, ljubitelji slovenske pesmi, so napolnili dvorano in koncert se je pričel. Že med izvajanjem ansambla pa so udeleženci opazili, da na običajnem mestu ni slovenske zastave. Prva sta se dvignila Frank Turek in njegova soproga Antonija, ki je predsednica Slovenske ženske zveze. Oba sta staronaseljenca, ne povojna politična emigranta. Frank je pozval predsednika Narodnega doma, g. Kenika, in v imenu udeležencev zahteval, da mora slovenska zastava takoj na svoje stalno mesto, "sicer bomo vsi odšli iz dvorane, vstopnino pa zahtevamo nazaj..." V dvorani je završalo in nemir je dovolj jasno pokazal, da g. Turek ni sam in da udeleženci mislijo resno. Vodstvo Narodnega doma je bilo prisiljeno vrniti slovenski zastavi njeno stalno častno mesto.

Stalni dopisnik in kulturni delavec med clevelandskimi Slovenci, Jacob Strekal, tudi staronaseljenec, če ni morda celo že v Ameriki rojen, saj piše angleško, je v AMERIŠKI DOMOVINI k temu dogodku napisal protestni članek, v katerem zgovorno poudarja, da "kultura ne pripada politični partiji". Obenem v članku odločno pribija: "Če je rdeča zvezda potrebna na slovenski zastavi, potem naj ta visi na ljubljanskem gradu, ne pa v slovenskem domu v Ameriki!"

Uvodnik AMERIŠKE DOMOVINE z dne 10. oktobra pa med drugim lepo pove:

Predno so začele prihajati v našo deželo razne pevske in druge glasbene ter folklorne skupine iz Slovenije in Jugoslavije, smo poudarili, da so **nosilci slovenske kulture med nami vedno dobrodošli**, da pa ne ma-

ramo, da bi jih komunistični režim v SR Sloveniji izrabljajal v politično propagando... Zdi se, da nekateri obiskovalci iz Slovenije tega ne vedo ali pa v svoji vnemi za sedanji režim v SR Sloveniji pozabljajo, da so prišli v ZDA med svoje rojake prepevat, jim posredovat lepoto slovenske pesmi in melodije.

Slovenska narodna zastava je od leta 1848 belamedra-rdeča. To je ostala, pa naj je oblastnikom v Sloveniji to všeč ali ne. Bela-morda-rdeča zastava z rdečo petokrako zvezdo v sredini je le **zastava Socialistične republike Slovenije** in njenega sedanjega režima. Kot taka seveda nima nobenega opravka v slovenskih narodnih domovih in drugih slovenskih narodnih ustanovah izven SR Slovenije!

Če katera skupina, ki želi iz Slovenije na obisk med nas v ZDA, misli, da ne more nastopiti s svojo pesmijo, melodijami in plesi brez uradne zastave SR Slovenije, naj mirno ostane doma v SR Sloveniji, kjer si lahko za svoje nastope postavi cel gozd zastav z rdečo petokrako!

Dostojen gost se v hiši svojega gostitelja vede ljubezno, gleda, da mu ustreže, ga ne žali in mu ne skuša delati nobene sile! ...

*

Mislim, da tem besedam ni treba ničesar dodati. Dovolj so jasne in stvarne. Ameriški izseljenci pa so nam avstralskim s svojim odločnim nastopom lahko samo zgled narodne zavednosti, ki ne klone ob vsakem pihljaju vetra in jo nam — resnici na ljubo povedano — manjka. Letos smo marsikaj videli in doživeli — tudi to, da se je naša narodna zastava umaknila iz častnega mesta. (V drugem primeru pa so našo narodno zastavo nademestili kompromisni beli in modri in rdeči trakovi). Komu v prid? Naši izseljenski skupnosti gotovo ne, saj nam je medsebojno zaupanje tako potrebno za skupno narodno delo. **Narodno delo**, pravim. Kajti države se ustvarjajo in propadajo, režimi se dvigajo in utonejo v razvoju, **narod pa ostane**. Tudi naš bo! Vsaj upati smemo...

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Fr. Bernard Ambrožič O.F.M.
6 Wentworth Street, Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

SLUŽBE BOŽJE

BOŽIČNI SPORED

Nedelja, 24. decembra, Četrta adventna — Božična vigilijska.

9.30 Merrylands

Ponedeljek, 25. dec., Božič, Rojstvo Našega Gospoda Jezusa Kristusa.

12.00 (opolnoči) polnočnica, Auburn Town Hall.

8.30 Merrylands (ljudsko petje)

10.30 Merrylands (zborovo petje)

5.00 popoldan, Wollongong

Torek, 26. dec., Sv. Štefan, prvi mučenec (nezapovedan praznik).

9.30 Merrylands.

Nedelja, 31. dec., Sv. Družina, Silvester, opat.

9.30 Merrylands. Po maši zahvalna pasem za konec leta in blagoslov.

Ponedeljek, 1. januarja 1973. Novo leto, praznik Matere božje Marije.

9.30 Merrylands.

5.00 popoldan, Merrylands.

Nedelja, 7. jan., Razglasenje Gospodovo.

9.30 Merrylands.

10.30 Croydon Park.

Nedelja, 14. jan. II. zelena nedelja.

9.30 Merrylands, **BLAGOSLOVITEV NOVE CERKVE, ŠKOFOVA MAŠA.**

11.30 Merrylands (tiha maša).

Ponedeljek, 15. jan. začetek sv. misijona, ki ga bo vodil škof dr. Stanislav Lenič, pomagal mu bo p. Marijan Valenčak, O.F.M., frančiškanski provincial iz Slovenije. Vsak večer, od ponedeljka do sobote ob pol osmih zvečer misijonska pridiga in sv. maša. Vselej tudi prilika za sv. spoved. Zaključek misijona z zahvalno pesmijo v soboto, 20. jan. zvečer.

Nedelja, 21. jan. III. zelena nedelja.

9.30 Merrylands (ljudsko petje)

10.30 Merrylands, birmanska sv. maša (poje zbor).

Slovence v **Canberri in Brisbane** bo o božičnem obisku obvestil Father dr. Ivan Mikula, ki nam je sporočil vrnitev v Avstralijo pred božičnimi prazniki.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

—o—

V slučaju, da bi ga pot zadržala, bo imel v Canberri polnočnico za Slovence kanadski duhovnik dr. Lojze Ambrožič, ki bo za praznike na obisku pri svojem stricu p. Bernardu. (Kraj polnočnice: Girls High School Auditorium, Braddon, A.C.T. Pred polnočnico seveda prilika za sveto spoved.)

SPOVEDOVANJE

Za božič

V soboto 23. dec.:

od 1.30 do 2.30 Cabramatta

od 6 pm. do 7.30 p.m. Merrylands

od 8 pm. do 8.30 pm. Merrylands

V nedeljo 24. dec.:

od 8.30 do 9.30 zjutraj, Merrylands.

od 10.30 zvečer do polnočnice.

V ponedeljek 25. dec., Božič:

pol ure pred mašami.

Za novo leto

V soboto, 30. dec.:

od 6.30 do večerne maše ob pol osmih. (Merrylands).

V nedeljo, 31. dec. in v poned., 1. jan.:

pol ure pred mašami v Merrylandsu.

Med sv. misijonom

Eden od namenov sv. misijona bo tudi to, da vsakdo opravi dobro spoved. Prilike za sv. spoved bo dovolj vsak večer od ponedeljka do sobote (od 15. do 20. januarja) Bog daj, da bi nas te dobre in temeljite spovedi pripeljale do resničnega poboljšanja in spreobrnjenja.

KRSTI

Boris Dolenc, Concord. Oče Peter, mati Marija, r. Grošelj. Botrovala sta Anton in Marija Špiclin. Merrylands, 28. okt. 1972.

Marija Bernarda Katarina Črepinšek, Cooma. Oče Franc Ferdinand, mati Erika Emilija r. Živic. Botro-

vala sta Benjamin Milan Živic in Jane Sandra Živic. Merrylands, 28. okt. 1972.

Sandra Kopriva, Wolli Park. Oče Josip, mati Ivanka, r. Sorič. Botrovala sta Svetko in Slavka Sorič. Merrylands, 4. nov. 1972.

Sonia Eda Kocjančič, Eastwood. Oče Stanko, mati Karolina, r. Anželin. Botrovala sta Alojzij in Vera Kocjančič. Merrylands, 11. nov. 1972.

Edvard Anthony Škraban, Haberfield. Oče John, mati Ana, r. Leščanec. Botrovala sta Anton in Bernardeta Leščanec. Merrylands, 18. nov. 1972.

Tamara Moge, Albion Park. Oče Aleksander, mati Sonja, r. Kraskova. Botrovala sta Alojzij in Danica Moge. Wollongong, 26. nov. 1972.

POROKA

Marian Ignac Terlikar iz župnije Borjana pri Kobaru in **Lydia Tacla Hamaty** iz Port Saida. Priči sta bila Mario Terlikar in Yvette Hamaty. Merrylands, 18. nov. 1972.

ŠKOFOV OBISK V DRUGIH KRAJIH — WOLLONGONG, v soboto, 13. januarja ob 7. uri zvečer škofova maša in pridiga v St. Francis Home for the Aged (vhod v kapelo je iz Corrimal St. med Campbell & Gipps Sts.).

HAMILTON-NEWCASTLE ima škofov obisk v torek, 16. januarja ob 7. uri zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Hamilton.

MT. ISA, Qld.: Škof bo obiskal tamkajšnje Slovence v torek 23. januarja. Sveta maša bo ob sedmih zvečer v cerkvi sv. Jožefa.

BRISBANE ima škofov obisk v sredo, 24. januarja ob sedmi uri zvečer v St. Mary's Church, South Brisbane.

SLOVENSKA KARITAS

vas vljudno vabi na tradicionalno

ŠTEFANOVANJE

ki bo v torek, 26. decembra 1972

v PADDINGTON TOWN HALL
(vagal Oatley Road in Oxford Street)

Začetek ob osmi uri zvečer.

Igrali bodo "Bratje Plesničar" iz Melbournea.

Čisti dobiček je za cerkveni grahbeni fond
v Merrylandsu.

Vabljeni in dobrodošli!

P. Valerijan

CANBERRA ima škofov obisk v soboto, 27. januarja ob 8. uri zvečer v cerkvi sv. Patrika, Braddon, A.C.T.

NARODNE NOŠE — Vse, ki imajo narodne noše, lepo prosimo, da pridejo v njih na dan 14. januarja (nedelja) ob 9.30 dopoldne, ko bo blagoslovitev naše nove cerkve v Merrylandsu.

BIRMENCI IN BOTRI — Sv. birma je v Merrylandsu v nedeljo, 21. januarja pri sv. maši ob 10.30. Birma bo seveda škof Dr. Stanislav Lenič. Birmanci in botri pridejo en dan prej, to je v soboto, 20. januarja ob 2. uri popoldan v Merrylands za skupno vajo za sv. birmo. Birmanci bodo lahko to popoldne istotam opravili sv. spoved. Lahko pa se spovedo že en teden prej v svoji farni cerkvi. Starši in botri naj poskrbe, da bodo birmanci gotovo pri spovedi. — Gotovo naj opravijo spoved med misijonom tudi botri in starši.

BOŽIČNA POLNOČNICA:

Auburn Town Hall

(68 Auburn Rd., Auburn)

Spovedovanje od 10.30

do polnoči.

Zdaj pa res lahko napišemo:

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

ZA VEČER v počastitev škofa in ostalih gostov, ponedeljek 22. januarja, AUBURN TOWN HALL (ob sedmih) se prijavite s kuponom, ki ga bom priložil "Rafaelu".

DELAVNOST V VESELOVEM. — Na prvem mestu je treba omeniti, da so sydneyški stolpi končno le pod streho. Dne šestega novembra so prišli uslužbenci g. Dušana Lajovica in strehi sta bili končno privarjeni na železni okvir dela zvonikov, kjer bodo zvonovi. Inž. Žigon, ki je napravil načrt za našo cerkev, si je zvonika zamislil kot povečani kapelici ali znamenja, ki jih je vse polno v naši domovini na križpotih, na robovih vasi in po poljih. Mislim, da je ideja lepo uresničena. G. Lajovic, ki je obljubil ter res poskrbel vse kar je kovinastega pri zvonikih, je s tem prihranil našemu gradbenemu fondu čez dva tisoč dolarjev. Zato smo mu res hvaležni.

Prvo novembrsko nedeljo je Slovensko društvo s sodelovanjem mešanega pevskega zbora priredilo v Horsley Parku, na slovenski zemlji, piknik. Prireditelj je bila otvorjena opoldan s sv. mašo. Dogovorjeno je bilo, da bo šla polovica izkupička za cerkveni fond v Merrylandsu, polovica pa za bodoči Slovenski dom v Sydneyu. Tako je gradbeni fond v Veselovem prejel lepo pomoč v znesku \$266. Zato na tem mestu Društvu, pevcem, pomočnikom in udeležencem (pa tudi tistim, ki so namesto udeležbe darovali v gradbeni fond) iskren Bog plačaj! — Na god sv. Katarine, 25. novembra je bil v Merrylandsu na dvorišču za sestrsko hišo piknik za vse pomočnike pri gradnji cerkve. Hvala g. Lajovicu, ki je brezplačno poskrbel za pijačo in g. Valenčiču, ki je daroval vse meso. Hvala tudi sestram, gospem in gospodičnam, ki so kuhale, pomagale in servirale. Piknika se je udeležil tudi p. Bernard. Za zaključek je g. Lajovic predlagal, da začnemo zbirati denarna sredstva za naš naslednji projekt, ki je v bližnji bodočnosti tako potreben: **DOM ZA**

ONEMOGLE ROJAKE. Predlagal je, da se naj dom imenuje po našem tako zaslužnem p. Bernardu "**Am-brožičev Dom**". Vsi navzoči so predlog navdušeno sprejeli. G. Dušan Lajovic je tudi kot prvi daroval tisoč dolarjev za sklad tega bodočega doma.

Prihodnjik bom poročal o "Prekmurskih kolinah" v Merrylandsu (2.12.72), ki so jih organizirali rojaki Škraban, Kolenko in Špiclin. Dobiček je v celoti namenjen za naš cerkveni gradbeni fond.

NOV GROB. — K matici pokojnih, ki je bila objavljena v novembrski številki, moral žal takoj pripisati novo ime. Dne 8. novembra je v Nepean Distr. Hospital-u, Penrith, preminul zaradi oslabelosti srca komaj 58-letni rojak **FRANC LOVRENČIČ**. Na srcu je bol lehal že precej časa, vendar je do zadnjega dne redno opravljal svojo službo. Bil je dolga leta zaposlen kot skladiščnik v Penrith Army Camp-u. — Rojen je bil 25. novembra 1914 v kraju Podvela (župnija Sedlo). V Avstralijo je prišel leta 1949 in se tu šest let kasneje poročil z Vincentino Cavallaro. Rodili so se jima štiri rje otroci: Terezija, 15 let, Marija, 13 let, Toni, 11 let in Štefan, 10 let. Pokojnik izhaja iz velike družine. V kolikor so mi znanci vedeli povedati, živih še pet sester in več bratov. Eden od bratov je umrl lanske leto v Argentini. Smrt tega brata je pok. Franca zelo prizadela. — Sv. maša zadušnica je bila opravljena v Penrithu. Nato smo ga spremili na pokopališče v St. Marys, kjer je našel zadnje počivališče poleg svoje matere, Terezije Lovrenčič, ki je preminula leta 1956. Pokojnik se je še nekaj tednov pred smrtjo udeležil slovenske službe božje v Merrylandsu, ko je bila maša zadušnica ob prvi obletnici smrti njegove ožje rojakinje Terezije Hrast. — Ženi, otrokom, sorodnikom in znancem naše iskreno sožalje. Spominjajmo se pokojnika s svojih molitvah in skušajmo žalujočim nuditi tolažbo in pomoč.

P. Valerijan

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

Opozarja člane in prijatelje na tradicionalno prireditev:

SILVESTROVANJE

31. decembra, 1972, ob 8.00 zvečer.

Tudi letos smo pripravili nepozabno pričakovanje novega leta.

Po silvestrovanju smo poskrbeli tudi za tiste, ki ne marajo domov do zore.

Posebnost: Zabaval nas bo priznani orkestar bratov PLESNIČAR iz Melbournea.

Zabava bo v

POLJSKI DVORANI, CANLEY VALE (Bareena & West Streets)

Priskrbite si vstopnice pravočasno!

Z Vseh Vetrov

O BARAGOVEM POSTOPKU za prištetje blaženim in pozneje svetnikom je letos v septembru poročal največji ameriški dnevnik: THE NEW YORK TIMES. Dopis mu je prišel iz Marquettea, Michigan, kjer je nekdanja Baragova škofija. Iz dopisa je lahko zvedel široki svet, da je sedanji marquetteški škof Salatka s svojimi sodelavci uspešno zaključil škofijski sodnijski postopek za Baragovo zadevo. Postopek je zdaj dozorel za prenos v Rim. Tam se bo nadaljeval na višji stopnji in končno bo seveda odločil papež. Predložili bodo že tudi dva čudeža, ki sta potrebna, in mnogi mislijo, da sta pristna. Dnevnik N. Y. Times navaja ob koncu mnenje predsednika sodnijske komisije v Marquettu: Verjetno je, da bo škof Baraga prištet blaženim že v treh ali štirih letih. . . . Po naših mislih je to pričakovanje preveč optimistično, vendar se tudi nam kaj lepo sliši.

AMERIŠKE VOLITVE dne 7. novembra so republikanskega kandidata Richarda Nixona hranile na predsedniškem stolčku ZDA za nadaljna štiri leta. Dobil je skoraj nepričakovan odstotek (62%) glasov, njegov tekmelec senator George McGovern torej 38%. Preveč je obljubljal McGovern, da bi mu ljudstvo verjelo. Nixon pa se niti volilne kampanje ni udeleževal s svojimi nastopi in govori — to je prepustil drugim republikancem.

Zdaj bomo videli, kako bo reševal vietnamski problem. Mir ima lahko dva obraza in če ga ima kje, ga ima za mizo, ko se pogajaš s komunisti. To bi moral svobodni svet po tolikih letih že uvideti in spoznati.

V SAIGONU so bile medtem velike protestne manifestacije domačinov, ki se boje kake koalicijske vlade in vsako koalicijo s komunisti odločno odklanjalo. Vedo, kaj jih čaka. Na kakšen mir se pripravlja Severni Vietnam, pa dokazuje to, da komunisti hitijo z dovažanjem novega vojnega materiala proti jugu. Tako nekateri opazovalci napovedujejo, da je pravi mir v

Vietnamu še daleč pred nami. Menda lahko kar verjamemo.

IT'S TIME . . . S tem geslom volilne kampanje A.L.P. je pri avstralskih volitvah 2. decembra zmagala Delavska stranka. Po 23 letih Liberalne stranke na vodstvu države so bili mnogi mnenja, da je že zaradi demokratskega sistema sprememba zaželjena. No, čas spremembe je prišel — kmalu bomo lahko videli in čutili, koliko je bila sprememba vredna. Nekateri komentatorji že zdaj obljublajo, da bo pri prihodnjih volitvah Liberalna stranka vstala pomlajena, drugi pa napovedujejo, da se bo Delavska stranka z novo razdelitvijo volilnih sedežev in morda s spremembo volilnega sistema usidrila na vrhu za dolgo dobo. Bomo videli, kdo ima prav.

Vsekakor je Delavska stranka znala pridobiti volilce s kaj prikupnim punkeljkčkom obljub. A njih cena bo verjetno višja kot predvideno. Lažje je vpiti in napačiti vodstvo, ko si v opoziciji, kot pa potem, ko sam sedi na vrhu in vsega, kar delavec in unije zahtevajo, dati ne moreš. Mislim, da se moti vsakdo, ki računa, da zdaj stavk ne bo več . . .

"ALI BO TREBA SPET BEŽATI?" Tako se nehotе sprašuje misijonar Majcen v Južnem Vietnamu, ki se je pred meseci vrnil v deželo s kratkih počitnic. Zdaj je dobil od predstojnikov salezijancev posebno veliko in težko nalogo pri vzgojnem delu svojega reda. Tudi on, kajpada, si želi konca vojne v Vietnamu, toda zaveda se, da konec vojne še ne pomeni zanesljivega mira. Iz njegovih pisem lahko povzamemo, da komunistom ne zaupa ne v južnem ne v severnem Vietnamu, pa naj še tako debelo podpišejo kako mirovno pogodbo z Nixonom. Pred leti je deloval v samem Hanoju in je moral od tam pobegniti s tisoči in tisoči katoličanov. Čimbolj se — vsaj kot trdijo — bliža konec vojskovanja, tembolj se misijonarju vsiljuje vprašanje: ali bo treba spet bežati? Kam pa zdaj? Sebi bi že našel zatočišče, ampak kam z verniki?

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NORTH MELBOURNE,
189 Boundary Road, 329 6144
MALVERN,
1382 High Street, 50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,
505 Princes Highway, Noble Park, 546 7860
MENTONE,
3 Station Street, 93 2460
FRANKSTON,
232 Cranbourne Road, 781 2115
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

KOTIČEK NAŠIH MALIH

ANGELČKI STOPAJO SKOZI NEBESA,
VSA RAZSVETLJENA JE RAJSKA ZAVESA.
JEZUŠČKA SPREMLJAJO, PESMI POJO,
V DROBNIH ROČICAH LUČKE NESO.

ROMAJMO V BETLEHEM S SRČECEM VNETIM,
TAM PRIDRUŽIMO SE ANGELČKOM SVETIM,
TAM POKLONIMO SE JEZUŠČKU VSI,
DA BLAGOSLOV NAM SVOJ PODELI!

BOŽIČNA ZGodbica

Dragi Kotičkarji! Tole božično zgodnico sem slišala pred mnogimi leti in bi vam jo rada posredovala v vašem Kotičku:

Na samoti je živela stara ženica. Bila je sirecta in ni imela nikogar, ki bi ji pomagal. Že se je bližal sveti večer in začel je naletavati sneg. Ker ženica ni imela toplih odej, da bi se pokrila, se je napotila iz hiše, da bi si nabrala vsaj suhega listja in si napravila toplo ležišče.

Ustavila se je pod starim hrastom in lepo ga je poprosila, če sme nabrati njegovega listja. Hrast pa ji je odgovoril: "Ne morem ti dati listja. Poglej, koliko drobnih rožic okrog sebe sem moral pokriti, da ne bodo čez zimo umrle od mraza."

Žalostna je šla žena dalje in prišla do buke, ki je stala na hribu. Poprosila jo je za listje, mogočno drevo pa ji je odgovorilo: "Ne morem ti dati listja za tvoje ležišče. Pokriti moram svoje korenine, drugače mi zmrznejo v mrazu."

Ženi so v obupu začele teči solze po ovelih licih. Že se je hotela obrniti proti domu, tedaj pa jo je poklicala vitka zelena smreka, ki je rastle v bližini. Takole ji je dejala: "Sem pridi, uboga žena! Ne morem ti dati listja za posteljo, ker ga nimam. Rada pa ti prepustim svoje storže, da si z njimi zakuriš in ogreješ bajto." Starki se je od veselja zaiskrilo oko. Toda žalostno je pogledala v višino, kjer so viseli debeli smolnati storži in jih ni mogla doseči . . .

Vse to je videl nebeški Oče. Poslal je veter, ki je zamajal visoko smreko, da so njeni storži popadali na tla. Dobri smreki pa je dejal: "Ker si bila usmiljena do revne ženice, boš odslej vsako leto za božično drevo in v veselje starih in mladim!"

In tako se je zgodilo, da danes v vsaki verni slovenski hiši na sveti večer postavijo božično smrečico in jo praznično okrasijo. Pod smrečico pa postavijo jaslice v spomin na rojstvo Gospodovo. Ob njej se zbere ta večer vsa družina, da skupno pomolijo in zapojejo božične pesmi ter čakajo polnočnice.

DRAGI OTROCI!

Danes je pa slika malo večja. Tako je na njej lahko tudi zadnja trofeja, ki jo je **EVGEN BENC** zaslužil kot atletski prvak svoje šole: Marist Brothers College Traralgon, Victoria. Evgen dela s svojo pridnostjo veliko veselje staršem in učiteljem, sam je pa tudi zadovoljen. Slovenski jezik mu dobro teče. Da pa zna pošteno teči in skakati tudi njegove noge, dokazujejo njegove zmage na športnem polju. Ko bi videli njegovo spalnico! Polna je raznih trofej, ki si jih je zaslužil v štirih letih športnega udejstvovanja. Leta 1968 je zašolo prvič zmagal in to zmago drži še danes. Dodaja ji nove vselej, kadar se viktorijske šole pomerijo med seboj. Tako si je že 1970 priboril v atletiki tri prva mesta (Gippsland Championship), 1971 prvo mesto skoku (long jump — Victorian Country Championship) letos v Olimpijskem parku v Melbournu prav tako. Brez dvoma se bo s pridnim treningom še razvil, saj je še mlad in ima trdno voljo. Prav je, da ga Kotičkarji spoznate vsaj po sliki. Kajne, dragi otroci, da Evgenu želite še veliko lepih uspehov na športnem polju?

Upam, da so Vaši starši prinesli ta običaj tudi tujino, kjer doraščate vi, dragi otroci. Želim vam vsen tako lep sveti večer, kakor smo ga svoj čas imeli mi, ko smo bili majhni in pri svojih vernih starših.

ANICA VRBANČIČ

Melbournski večernik "The Herald" je 1. novembra letos prinesel sliko z naslovom: THERE FOR A FRIEND. Na njej sta bivši vodja ALP g. Arthur Calwell, in treasurer zvezne vlade G. W. Snedden — srečala pa sta se na Vrhovnem sodišču ob priliki izredne uradne slovesnosti: naš rojak pravnik dr. Franc Mihelčič je bil "admitted to the Bar" — pripuščen, da polnomočno izvršuje svojo odvetniško službo.

Dr. Mihelčič je bil dolga leta v Melbournu glava I.C.E.M.-a in kot tak priznana ter zelo upoštevana oseba državnega emigracijskega oddelka. Nato je bil več let direktor SITMAR družbe, zdaj pa je kot advokat partner advokatske pisarne E. S. Plotkin — G. McKnott — F. Mihelčič. Kot tak je prevzel tudi posle pravnega zastopnika tukajšnjega Slovenskega društva.

Dr. Mihelčiču iz srca čestitamo, da si je s poštenostjo, sposobnostjo in trdim delom pridobil ugled in priznanje, ki ga danes žanje tudi med najvišjimi avstralskimi krogi. Želimo mu obilo uspehov v bodočih letih, za vse njegovo dosedanje in bodoče delo za Slovence pa iskrena zahvala.

✱

ČESTITKE ANICI SRNEČEVI. — Že v letošnji januarski številki smo poročali, da bo letos naša Anica

melbournski univerzi predložila znanstveno tezo z naslovom: "Slovanske narodne pesmi v Herderjevih zbirkah". Študija je bila ugodno sprejeta ter je univerza dne 28. septembra Anico uradno obvestila, da si je z njo zaslužila naslov M.A. — "Master of Arts". Diplom bo Anica prejela dne 16. decembra.

Anica, prav iz srca iskrene čestitke nas vseh. Ponošni smo nate in ti želimo obilico uspehov na vzgojnem polju. Za vse, kar vsa leta žrtvuješ za slovensko skupnost, zlasti mladino, pa naj Ti Bog obilo poplača. — Urednik.

CONCORD, N.S.W. — Pred kratkim sem se spet malo pomenkoval z bivšim p. urednikom. Vmes sem si ga malo privoščil. Sem mu dejal: Pred meseci ste nam prepovedali dati izjavo, da so zdaj MISLI boljše kot poprej pod vašo komando, ker bi vas lahko kaj "prizadelo", če bi kdo kaj takega rekel. Vsi smo lepo ubogali, tudi ga. Heda Stankovič, ki je v pretekli številki že "skoraj" nekaj takega zapisala v Križem. No, pa ste le morali ponovno v špital in pod nož. Kaj pa zdaj, ali zdaj že lahko rečemo, da so pod novo komando MISLI boljše? — Če ne boš tega pisal, je odgovoril, ti povem, da se mi letošnje novembrske res zdijo boljše kot lanske. Več pa ne bom rekel. Samo to

Prijateljstvo je za nekaj časa premagalo politična nasprotstva: Arthur Calwell in G. W. Snedden, med njima nasmejani dr. Franc MIHELČIČ.

PHOTO STUDIO VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,

MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-
bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA OBLAČILA.

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence
in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odrpito vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

Govorimo slovensko

PAUL NIKOLICH

še, to pa lahko pišeš v MISLI. Jaz sem zdaj med tistimi, ki vsako številko preberejo od prve do zadnje strani — ali pa obratno. Včasih tega nisem delal, ker "nisem utegnil", kot tudi mnogi drugi pravijo. Rad bi pa vedel, koliko nas je takih. Zato ustanavljam "Klub totalitarnih bralcev in bralk MISLI". Kdor bere tako kot zdaj jaz, naj se mi prikladi, da nas lahko seštejem. Seveda, kjer je klub, mora biti tudi članarina. Znesla bo en cent na mesec, pa se lahko plačuje tudi v obrokih. Pa še ta olajšava je, da se lahko pošlje (in seveda poveča...) kar naravnost na MISLI za — SKLAD! — Tako sva se torej pomenkovala z bivšim urednikom, ki je zraven naročil, da vse lepo pozdravlja — **Pepe Metulj**.

SYDNEY, N.S.W. — Prisrčno bi se rada javno zahvalila vsem, ki ste mi pomagali v dneh nenadne izgube dragega moža in očeta Romea Iskra. Mnogi prijatelji so prišli po zadnje slovo in ga spremili k večnemu počitku ter grob obdali s cvetjem. Zahvala zlasti prijateljem, ki so se potrudili priti celo iz Melbourne in Adelaide.

Zahvaljujem se vsem, ki so mi ob priliki smrti prikočili na pomoč z denarno nabirko. Posebno vaščani pokojnega, Roko Baričič, Franc Vrtel in Rudi Štemberger so si vzeli čas in nabrali med prijatelji lepo vsoto \$286. Ljubi Bog naj jim povrne z zdravjem!

Lepo bi prosila, ako bi objavili seznam plemenitih

darovalcev: \$20.—: Krnel; \$10.—: R. Uljan, A. Uljan, Juriševič, Štemberger, Šajn, Baričič, Valenčič, Fabec, Fatur, Šprohar, Stražišar, Rojc, Vrtel, Hrvatini, Kambič, Grdevič; \$6.—: I. M. Brajkovič, Gojak; \$5.—: Samsa, Križman, Robič, M. Robič, Kalc, Janz, Bednar, Brajkovič, F. Valenčič, Šaina, Maruško; \$3.—: Šiškovski, Vidič; \$2.—: Česnik, Lenarčič, Alfonc, Gabriel, Lozej, Kodrič, Juk, Samsa, Kuret, R. Bač, Uršič, Logar, Samsa, Muha, Magajna, Seles; \$1.—: Iskra Iskra.

Še enkrat: Bog Vam vsem povrni! — Hvaležna žalujoča vdova **Antonija Iskra ter sina Romeo in Marko**.

AVALON BEACH, N.S.W. — Prejela sem naprošeno BELO KNJIGO. Žalostna zgodovina, ki bo v tisku ostala kot vir bodočemu zgodovinarju. Prav v tem je njena vrednost. Sama sem živela pred vojno, med vojno in po vojni do leta 1951 v Beogradu. Kaj se je godilo, sem sicer zvedela od domačih in le za domače. Ko sem se končno vrnila domov, se o teh žrtvah revolucije nismo upali dosti razgovarjati...

Dne 7. decembra bo obhajala svojo osemdesetletnico znana gospa **Mira Lajovčeva**, mati Dušana in Milivoja Lajovca. Svoja mirna leta preživlja pri sinovih v Sydneyu, po vojni pa je tudi ona mnogo pretrpela. Skoraj vsa leta njenega bivanja v Avstraliji jo poznam, zato naj izrečem k njenemu visokemu jubileju naše čestitke, združene z iskrenimi željami: Še na mnogo zdrava in

vesela leta! Le korajžno naprej s svojim umetniškim
čopičem! (Gospa Lajovčeva je res priznana slikarka.)
— Iskrena prijateljka **Heda in Uroš Stankovič**.

Naj tem čestitkam pridruži svoje tudi uredništvo
MISLI z najboljšimi željami naši jubilanški. Škoda, da
m. Romana ne živi več! Za njeno osemdesetletnico je
gospa Lajovčeva priromala v Melbourne, da objame
svojo prijateljico in sotrpinko iz ljubljanskih zaporov,
zdaj bi pa verjetno m. Romana odpotovala v Sydney
k praznovanju. Res še na mnoga mnoga leta! — Ured-
nik.

VOŠČILO

(Anica Cuderman, Qld.)

Iz zlogov: **BU, CE, ČE, ČE, DA, DRA, E, E, EL,
EN, IG, IK, JA, KO, KVA, LA, LI, LU, ME, MO,
MOŽ, NA, NO, O, O, O, OR, PEK, RA, RE, RIK,
RJO, SE, SEN, SNO, TOR, TRA, VA, VE, VI, VI,
VO, ŽLO** — sestavi besede, ki pomenijo:

1. uradni sestanek; 2. kriči, tuli; 3. žensko ime; 4.
povrtnina; 5. svetopisemski očak; 6. kraj v Sloveniji;
7. skrajšano moško ime; 8. del sadeža; 9. tekočina;
10. eden staršev; 11. pesnik; 12. okraj velikega Syd-
neya; 13. pasovi blaga; 14. temelj; 15. klepetulja; 16.
loči polobli; 17. svetni delavec; 18. vas pri Ljubljani.

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.

Pravilno sestavljene besede ti povedo voščilo, če
bereš prve in tretje črke od zgoraj navzdol.

Naročnikom MISLI, vsem, ki se poslužujete moje
agencije ter vsem svojim številnim znancem in
prijateljem

želi

VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO

DR. JURE KOCE

3 Beatrice Street, Kew, Victoria

**SLOVENSKE MESNICE
ZA WOLLONGONG, N.S.W. IN OKOLICO**

TONI'S BUTCHERY

20 Lagoon St., BARRACK POINT (Tel. 95-1752)

38 Princes Highway, FAIRY MEADOW in

303A Crown St., HOSPITAL HILL, W. Wollongong

Lastnika Toni in Reinhild OBERMAN priporočata
vsakovrstne mesne izdelke: **kranjske klobase, ogrske
salame, šunke, slanino, sveže in prekajeno meso itd.**

Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Prepričajte se in opozorite na nas svoje prijatelje!

Razumemo vse jezike okoliških ljudi!

Rešitev NAGROBNEGA NAPISA novembrske številke:

1. Konec; 2. Anka; 3. rjava; 4. skrbeti; 5. tesar;
6. Elmore; 7. vroče; 8. izmiti; 9. sliva; 10. mati; 11.
oko; 12. babica; 13. imovit; 14. lisjak; 15. isto; 16.
mreža; 17. izvir; 18. iti.

Prve in tretje črke v besedah, brane od zgoraj navzdol,
nam povedo opomin naših pokojnih: **KAR STE VI,
SMO BILI MI — IN KAR SMO MI, TO BOSTE VI!**

Pravilno so uganko rešili: Francka Anžin, Sr. Sil-
vestra, Danilo Zuodar, Angela Vadjal, Ing. Ivan
Žigon, Anica Cuderman, Viki Mrak, Vinko Jager,
Karla Twrdy in Ivanka Zabkar.

Izžreban je bil **Danilo Zuodar**.

38-8162

38-5421

SLOVENSKI FANTJE!

**HRANO IN POSTELJO TER DOMAČO
POSTREŽBO DOBITE V NAŠI HIŠI:**

**27 Paul Street, Bondi Junction
(Sydney)**

Priporoča se

MILENA LOCHNER

'Jaka me je prosil, naj mu posodim deset dolarjev.
Kaj naj mu ustrežem?'

'Seveda, brez nadaljnega!'

'Zakaj pa tako misliš?'

'Ker bo sicer mene prosil . . .'

PHOTO STUDIO

ERIC

267 High St., PRESTON, Vic. 3072

Tel. 480-1451

(ob vsakem času)

Izdelava prvorazrednih fotografij za:

— POROKE —

— KRSTE —

— RAZNE DRUŽINSKE SVEČANOSTI —

Seveda tudi za reprodukcije in povečave
(črno-bele in barvne) se vam toplo priporoča

VAŠ DOMAČI FOTOGRAF

Nevestam posojamo brezplačno poročne obleke
V zalogi imamo tudi cvetje, poročne vence,
bonbonjere in ostale poročne potrebščine.

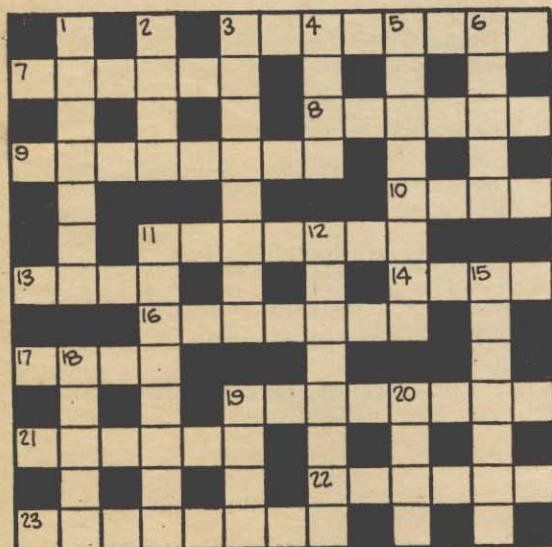
Seveda govorimo slovensko

Odprto tudi ob sobotah in nedeljah

KRIŽANKA

(Branko Žabkar)

Vodoravno: 3. domače ime za slovenski center v Merrylandsu; 7. največja država na svetu; 8. kraj na Primorskem; 9. pokrajina ruskih kazenskih naselij; 10. del abecede; 11. loči trebušne organe; 13. domače deklško ime; 14. redovnica; 16. živinska bolezen; 17.

Zelite domačo postrežbo po zmerni ceni in v slovenskem jeziku?

CONTINENTAL

GALA

RESTAURANT

201 Brunswick Street, FITZROY, Victoria

Vam je na razpolago vsak dan od 12 — 2
in od 5 — 9:30 — razen ob nedeljah

Za posebne prilike (poroke, krstitev, rojstne dneve, obletnice . . .) se pogovorite z lastnikom!

Prostora je za štirideset oseb.

Priporočata se

EMIL in STANISLAVA FATOVIČ

Telefon: 41 3651

lesena ograja; 19. znani cerkveni učenik; 21. neroden; 22. mesec v letu; 23. opeklina.

Navpično: 1. cvetlica (Holanci jo radi goje); 2. čevljarski kraj na Gorenjskem; 3. trener; 4. slovenska reka; 5. svetovnoznana slovenska pasma konj (v dvojini); 6. malo znano ime ptice; 11. hči neprave matere; 12. drugo ime za osvoboditev; 15. mesto v Jugoslaviji (blizu Fruške gore); 18. staro ime za enega evangelistov; 19. Stari Slovani; 20. del hiše.

UGANKA in KRIŽANKA bosta nagrajeni. Rešitve pošljite najkasneje do 31. decembra na uredništvo.

Mati pošlje Reziko v trgovino: "Pojdi, Rezika, in eno miljo past prinesi! — Pa da mi tam ne poveš, za kaj jo potrebujemo! Kaj pa koga briga, da imamo miljo v hiši! . . ."

"Zelo ste hripavi, gospa. Kaj ste se prehladili?"

"O, prehlajena pa nisem. Samo moj mož je prišel sinoči spet zelo pozno domov . . ."

UČITELJ: "Mihec, spet nisi ubogal! Za kazen sam ti dal dvajsetkrat napisati 'Znam slabo brati!', pa si napisal samo dvanajstkrat . . ."

MIHEC: "Oprostite, gospod učitelj, znam tudi slabo brati!"

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWA, S. A. 9B13

LICENSED LAND AGENT

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POSILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmeri ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamenta itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- * Kdor želi, more za potovanje v Jugoslavijo in nazaj izbrati
- * Na izbiro se vsesda tudi droge zračne in morne linije za potovanje kamor koli po svetu
- * Dokumenta za Vaše potovanje in dokumente za prihod Vaših rojakov v Avstralijo urejamo brezplačno.

MELBOURNE — BEOGRAD — MELBOURNE

ali tudi samo na eno stran

MELBOURNE — RIM — LJUBLJANA — ZAGREB

POTOVANJE OKROG SVETA SAMO \$718.00

(Melbourne — Amerika — Jugoslavija — Melbourne)

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733

V uradu: F. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich in I. Adamič

ZELITE

urediti in oplestiti kuhinjo ali kopalnico?
Obrnite se na domačo podjetje

MARTIN ADAMIČ

8 Dixon Street, Malvern, Vic. 3144
Telefon: 50-3905

V razprodaji imamo veliko zalogo
keramičnih ploščic vseh vrst po zelo
zmerni ceni.

Priporočamo se za večja ali manjša dela!

SOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nadi ga vam z veseljem

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2168

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

STE ZAVAROVANI ZA SLUČAJ BOLEZNI?

Za ZDRAVNIŠKO in BOLNIŠKO ZAVAROVANJE

(Medical and Hospital Benefits)

in po želji tudi za

ŽIVLJENJSKO (Life Insurance)

Vam je na razpolago

HIBERNIAN SOCIETY

Družba je registrirana pod Friendly
Societies Act of Victoria kot podporna
katoliška organizacija, ki ne išče
dobička. Je od oblasti priznana po
National Health Act in morejo člani
prejeti tudi vse vladne dodatke
(Commonwealth Government Hospital
and Medical Subsidies).

V Melbourneu morete izpolniti prijavnico
in plačevati tromesečne obroke v slo-
venski duhovniški pisarni. Tudi v
Sydneyu Vam more dati vse infor-
macije slovenski duhovnik.

299 La Trobe Street,
MELBOURNE, Vic. 3000
Tel. 87-7345

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRATE
ALI PIŠITE:

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte
- urejamo rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta
- izpolnujemo obrazce za potne liste, vize in druge dokumente — brezplačno.
- organiziramo prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo
- geslo naše agencije je: resnost, poštenje in sigurnost.

Bavite se izključno z apolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas

V uradu:
RATKO OLIP